

THOREGON - BOJ O PŘEŽITÍ

1804

Planetě hrozí zánik

a lid čeká na svého boha.

S takovým vývojem nikdo nepočítal: v těsném sousedství Země se objevila cizí kultura, a to na Trokanu, který Země vyměnila zkrystalizovaný Mars. Situace je v roce 1288 nového galaktického letopočtu (4875 původní ho letopočtu) už tak dost vypjatá. Arkonidané oživilí staré kolonialistické snahy a znavit zřídili Křišťálové impérium. Už desítky let se na sebe mocenské bloky Arkonidanů, Ligy svobodných Pozemšťanů a nejednotné ho Fóra Raglund dívají stále podezřívavěji.

Perry Rhodan je jedním z mála, od nichž miliardy inteligentních bytostí očekávají východisko z krize. S přáteli se stáhl politiky a zahájil práce na tajemném projektu Camelot.

*Nová civilizace v těsném sousedství Země, která se vyvinula pod ochranou časosběrného pole, musí velice brzy počítat s potížemi, jež ohrožují její existenci. Začíná **BOJ O PŘEŽITÍ**...*

×

×

×

„Brzy dorazí Myles Kantor,“ hlásila spojař „Mám ho poslat k tobě, Goberte?“

Hlavní lékař sekce Tradha 12 na Mimasu se zachmuřil a potom při kývl. „Tak dobře, Cylono. Třeba ho to přivede na jiné myšlenky.“ Sám nejlépe věděl, že je to šalebné rozhodnutí, protože Myles Kantor patřil k osobnostem, které ve vnitřní rovno váze strčily většinu lidí do kapsy.

„V pořádku,“ ozvala se Cylona Pavelssonová.

Gobert Grifaan pootočil křeslo a zahleděl se na oblouk transponderu zabudovaný do stěny. V červe ně označené oblasti se vytvořilo vysokoenergetické pole a za okamžik se objevila postava hlavního pozemského vědce.

Lékař vstal a předstíral uvolněnost a bezstarostnost. Kantor přicházel pravidelně, a to z jediného důvodu:

kvůli své ženě. Nic jiného jej na Mimasu nezajímalo.

Gobert napřáhl ruce a šel Kantorovi naproti. Mlčky se pozdravili.

„Přicházím rovnou z Trokanu,“ pravil Myles Kantor tiše. „Nemám vlastně čas, protože ještě pořád prozkoumáváme Kummerogův chrám. Proto měj pochopení, že se nezdržím tak dlouho jako jindy.“

„Ale ovšem.“

Gohert otevřel dveře a vyšel na chodbu. Od jeho pracovny ke karanténě bylo necelých třicet kroků. Myles mu krácel v patách. Před zakódovanými dveřmi se lékař zastavil a váhal.

Vážněji chceš vidět? křičelo to v něm. *Nač?* Překonal se a radši mlčel. Nikdy by nic takového neřekl. Ve skutečnosti to byl on, kdo nesnesl pohled na ženu v přežívací nádrži.

Zadal kód a odstoupil. Dveře zajely do stěny. Myles Kantor jako vždy chvatně prošel dezinfekční komorou a netrpělivě se podrobil proceduře. Potom jim syntron uvolnil cestu do sterilní haly. Na stěnách tiše bzučely přístroje. Automaty přenášely nad nádrž holodisplej, z něhož si lékař přečetl veškeré údaje.

Kallia Neclrunová se narodila roku 1149 NOL. O jejím původu nebylo nic známo, ale vše nasvědčovalo tomu, že je Pozemšťanka. Byla vysoká 168 cm, trochu baculatá, se zelenýma očima, černými vlasy a pršínosem, ale žádná uchvacující krása. Oblékala se vždy vkusně, nikdy však nepodléhala diktátu módy. Temperamentní a snadno vzrušivá. Jako vynikající matematicka se kdysi dostala do týmu Mylese Kantora, o kterého se starala, když byl beznohým mrzákem. Ze spánku nebo v silném vzrušení mluvívala jakýmsi cizím jazykem. Nepodařilo se však zjistit, o jakou řeč se jedná. Ona sama si to nedovedla vysvětlit nebo o tom nechtěla nic říct. Zajímavé bylo, že ne stárla. Když v dubnu 1212 ztroskotal druhý pokus o výrobu vřetenovité bytosti, utrpěla těžká zranění a zůstala v kómatu. Po vyšetření se ukázalo, že příčinou neúspěchu byla ona sama: její geny měly tzv. „zinkový prst“, jakési dodatečné „nánosy“ na normální DNA. Experti soudili, že obsahují jakýsi program, který se může kdykoli rozběhnout, pokud už neběží... Zranění vyléčili během několika měsíců, takže Kallia Nedrunová byla zdravá jako kterýkoli jiný člověk. Její hodnoty se nijak nelišily od normálu. Přesto však stále ještě nebyla při vědomí. Už sedmdesát šest let ležela v kómatu a její mozkové proudy vykazovaly redukované, ale normální spektrum.

Živá mrtvola, napadalo vždycky Ooberta Grifaana a nemohl s tím pranic udělat.

Když se Myles Kantor s těžkým srdcem rozloučil se svou ženou a vyrazil s druhou expedicí BÁZE k Velké prázdnosti, svěřil Kallii své matce. Enza Mansoorová byla už dávno mrtvá, přišla o život v roce 1219 při havárii v laboratoři. Po návratu BÁZE si Myles Kantor okamžitě vyzvedl její urnu a pohřbil ji na zahrádce bungalovu u Gošunského jezera. Pomyšlení že Kallia dosud žije, mu pomáhalo přenášet se po celá léta přes matčinu smrt. Jenže Kallia...

Oobert Grifaan se zastavil a hleděl. na displej, aby se nemusel dívat do antigravitačního tanku. Nad Kallií visely medisdndy, krmily ji a udržovaly tělo v optimálním stavu. Nic jí nechybělo, pouze vědomí.

Myles však jako obvykle přistoupil přímo k tanku. Ruka mu pomalu projela antigravitačním polem, které ženu obklopovalo Konečky prstů se dotkl čela, nosu, tváří a flakonec úst

Oobert Grifaan zavřel oči. Na tohle se dívat nechtěl. Kolena se mu má lem podlamovala. Jako by to byla jeho vlastní žena...

„Miláčku Kallie šeptal Myles. „Jsem s tebou. Pokud to cítíš, pak je dobře. Vím, že mi nemůžeš dát znamení.“

Pomaloučku stáhl ruku, zvolna obešel tank a pohlédl na lékaře. „Díky, Goberte. Někdy zase nashledanou. Vyšel, ani se neohlédl.

Orifaan ho následoval. V přechodové komoře uhýbali očima a Myles hned přešel k transmitteru. Pole ještě nezhaslo a syntron mu sdělil, že spojení s Trokanem a s PAPERMOO NEM je v pořádku.

Myles přikývl. a vešel do: vyzařovací komory. Za pár vteřin se rozplynul a pole vyhaslo.

Oobert Grifaan klesl do křesla. „Jo- hle bych nemohl. Tak dlouho ne.“ Už dívat se na ni mu bylo..zatěžko. V Kalliině blízkosti stěží vydržel. Přesto se však nedokázal poohlédnout po jiném místě. Zůstával tady jen kvůli Mylesi Kantorovi.

×

×

×

Konvoj kluzáků se sondami směřoval k západu a sledoval kouřovou stopu dole na planině. Vlak plně naložený Herreachy supěl k Moondu.

Z vagonů visely hrozny cestujících, i střechy jich byly plné. Tu a tam ně koho opustily síly, spadl a zůstal ležet vedle kolejí.

„Khan konvoji,“ řekl komisař. „Naše tažné paprsky jsou příliš slabé, nemůžeme odtud zasáhnout. Čtyři kluzáky zůstanou na kursu. Ostatní budou sledovat vlak. Zkusíme za chránit, co se ještě dá.“

Změnili kurs a zrychlili. Poblíž kolejí vysadil Cistolo Khan několik robotů, kteří se postarali o spadlé. Konstatovali však už jen smrt.

Komisař si vzdychl a udeřil se pěstí do stehna. „Ti, kteří spadli, nemají zas tak vážná zranění,“ zavrčel. „Klidně mohli ještě žít. Jenže rezignovali . zemřeli.“ Co by dal za to, kdyby v každém jednotlivém případě mohl pomoci a zabránit smrti. Bylo to však beznadějně. To by mu sel každému Herreachovi přidělit jed noho dozorce, což při stočtyřicetipěti milionech osob dost dobře nešlo.

„Vlak má k cíli ještě dobré dvě ho diny,“ odhadoval Bruno Drenderbaum. Vedle ramenatého Khana vy padal jeho přítel a asistent jako tintítko. „Město příval uprchlíků ne zvládne. Větší část Moondy zničilo zemětřesení.

„Reagují naprosto nesmyslně,“

čel komisař. „Očekával jsem. že opustí město a rozběhnou se po kra ji. Dělají však naprostý opak.“

- „Za to může jejich mentalita.“ Drenderbaum se naklonil, aby viděl víc. „Myslí pouze na přítomnost a budoucnost je jim lhostejná. Či skoro lhostejná. Chrám zničený Šimbaou vzali útokem, jako by se v něm dalo najít zlato.“

Jejich pohledy se setkaly. Khan stiskl senzory detekce.

„Patnáct set kilometrů odtud je další zemětřesení,“ vyhrkl. „V oblasti města Hovveru.“ Zapnul vysílačku. „Cistolo Khan všem! S okamžitou platností obnovte akční pohotovost všech lodí. Výzkumné lodě vyšlou čluny ke Kummerogovu chrámu. Strážní flotila se přiblíží k povrchu planety na pět kilometrů a připraví se na masivní použití pole.“

Následovala potvrzení koordinace. Současně ožil radiový provoz mezi loděmi.

„Co se děje, Khan Proč jsi tak nervózní?

„Jen se podívej na výsledky, Wallertene,“ odpověděl komisař. Oněch více než tři tisíce velitelů lodí kolem Trokanu znal nejen osobně, ale i po hlase. „Na této straně planety nám zbývají už jen tři hodiny do západu slunce. Pak se povrch znovu ochladí. Zaujaly robotské lodě postavení?“

„Zatím ne, probíhá to,“ hlásil Prett Boemer z PAPERMOONU. „Některé čluny mají narušeny antigravy.“

„To bude lokálními výkyvy gravitace,“ vzdychl si Khan. „Ztrácíme čas, který zřejmě nikdy nedoženeme.“

Přikázal robotům, aby zůstali v blízkosti vlaku a tažnými paprsky se po starali o to, aby Herreachové už ne padali do smrti. Potom kluzáky změnil kurs a směřovaly opět ke svým původním cílům.

Cistolo Khan zrychloval, jal jen to šlo. Kolem vnějšího pláště se auto maticky vytvářelo odrazové pole, které zamezovalo tornu, aby se kluzák třením vzduchu příliš nezahříval. Hnali se hnal k severu a vystoupili do řídkého vzdušného obalu Trokanu. Po tisíci kilometrech začali klesat a zabrzdili těsně nad povrchem.

„Pozice delta dva osm pět dosažena.“ hlásil syntron.

„Otevřít otvor čtyři a vysadit detektor,“ zavelel Khan. Vstal a zaklapl přilbu serunu.

Oba. muži vystoupili z kluzáku a vyšli na step planety, která ještě před několika desítkami let patřila k mi nusově straně vesmíru a během šedesáti šesti let prodělala urychlenou evoluci.

Urychlená evoluce byla termínem, který jen velice nepřesně vyjadřoval, co se skutečně odehrálo. Na Trokanu ubíhal čas tři milióny sedmset tisíc krát rychleji než ve Sluneční soustavě. Planeta se obalila časosběrným polem, které nemělo vliv na vnější okolí. Uplynulo čtvrt miliardy relativních let. Za tu dobu Trokan ztratil negativní strangeness a stal se plane tou s životem. Vyvinuli se humanoidní Heireachové, vytvořili civilizaci a vlastní světonázor. Potom se evoluce zastavila a běh času se vyrovnal se Sluneční soustavou.

Cistolo Khan se staral o detektor osobně. Komunikoval s ním přes pikosyn serunu. Čekal na výsledky a zatím netrpělivě přešlapoval a hleděl do řídké, zmrzlé trávy.

„Povrchové napětí pláště planety exponenciálně roste,“ hlásil pikosyn. „Hrozí maximální nebezpečí.“

Khan nebyl vědec a dosah hlášení na něj padl jako obrovský mrak. Všechny jeho obavy mu teď ve srovnání s pravdou připadaly bezvýznamné.

„Khan NATHANOVI,“ řekl. „Máš všechna měření z lodí. Můžeš nám sdělit první výsledek? Kolik nám zbývá času?“

„Nazdar, Cistolo!“ přišla zpráva z Luny. „Času k čemu?“

„K záchraně Trokanu.“ „Zhruba čtyři měsíce.“

To bylo zatraceně málo času.

„Potřebuji plán, a to co nejrychleji.“ „Rozumím. Už se na tom pracuje.“ „Díky. A my se zatím pokusím zachránit, co půjde.“

Vrátili se do kluzáku. Komisař do padl do křesla, zavřel oči a zhluboka vydechl. Potom odhodlaně vstal. „Dáme se do toho, Bruno.“

Drenderbaum si jen vzdychl. „A do čeho?“ Ukázal na data na displeji. Na Trokanu zatím vznikly desítky krizových ohnisek.

Na to mu už Cistolo Khan neodpověděl.

×

□

×

Trokan měl stejnou hmotu jako dřívější Mars, ale o něco větší průměr. Jeho hustota byla tudíž menší a to se po nástupu dne a noci, oteplování a ochlazování, projevovalo. Ochlazení počátkem noci při nepatrné vlhkosti vzduchu vyvolávalo silné teplotní rozdíly mezi povrchem a hlubinnými nerostnými vrstvami. Vznikaly trhliny a praskliny a ty se každý den zvětšovaly. Po chladu nastávalo oteplení a proces se opakoval.

Cistolo Khan se spojil s Mylesem Kantorem.

„Co bys řekl na to, kdybychom Trokanu dali polokulovité odstínění proti Slunci?“ zeptal se vědce. „Tím by se povrch tolik neoteploval.“

„Moment,“ požádal Kantor. „Potřebovali bychom na to přes třicet tisíc lodí bezprostředně nad povrchem nebo pár tisíc o něco dál. Ale ani na jednu možnost jich nemáme dost.“

Khan jen zklamaně přikývl, poděkoval a přerušil spojení.

Z PAPERMOONU přicházely poplašné zprávy s novými souřadnicemi. Vznikaly další a další zóny se silným oteplením a seizmickými vlnami. Dalo se očekávat jen to nejhorší.

Cistolo Khan se díval na monitory infračerveného sledování, které zobrazovaly cizí a hrůzný pohled na po. vrch planety. Počet jasně identifikovatelných teplých center překročil

stovku. Místy se jednalo pouze o teplotní rozdíl několika stupňů vůči okolí. Většinou však difference stoupala na hodnoty vzbuzující veškeré obavy.

Komisař LSP zamířil s kluzákem k nejbližšímu ohnisku a spojil se oběma loděmi třídy PROTOS, které par kovaly dvacet kilometrů nad zónou a vyvolaly poplach. Cistolo Khan se napojil na jejich pozorování a zvětšil si obraz, až viděl i jednotlivé keře a terénní vlny.

Na pokraji zóny mu infradetektor ukázal popraskaný vzorek světlých a tmavých skvrn. Ty černé byly teplotní pásma s konstantní teplotou, u světlých teplota občas prudce stoupala.

„To jsou Herreachové,“ uvědomil si. „Sestup na půl kilometru a tažný mi poli je přesuň jinam.“

„A kam?“

„To je fuk. Někam, kde budou za tím v bezpečí.“

Naprostá většina Herreachů žila jako rolníci na stepích. S velkou k šetrností k životnímu prostředí a v souladu s ním vyráběli zrovna tolik potravin, aby přežili a aby se citlivý ekosystém planety nezhroutl. Trokan neměl moře, pouze pár vodních toků, a skoro na něm nepršelo. Řídká atmosféra neumožňovala bujnou vegetaci. Ta troška vlhkosti vznikala z přirozené souhry větrných proudů a kondenzace atmosférických par, vyvolané oteplováním a ochlazováním vzduchu.

Zjištění Herreachové zřejmě nepatřili k obyvatelům jednoho ze sedmi měst. Byli to rolníci, kterým nevadilo spát na polích.

Oteplování je probudilo. Dosud se nehýbali, ale pak všichni do jednoho vyskočili a vydali se jedním směrem. Přitom však neměli nijak zvlášť na- spěch.

Teplá pásma zářila jasněji a intenzivněji. Z obou lodí třídy PROTOS přišel poplašný signál. Magnetické pole planety opět kolísalo.

„Pospěšte si vy tam nahoře!“ zavelel Khan. „Neztrácejte čas!“

Lodě byly ještě příliš vysoko a ne mohly účinně zasáhnout.

Uprostřed davu Herreachů se pohybovalo podloží. Země se houpala jako loď na rozbouřeném moři.

„Rychle dolů,“ zasyčel komisař na pilota.

Bruno Drenderbaum mlčel. Dobře věděl, oč jde. Zapnul vnější reproduktor a translátor.

„Pomůžeme vám,“ neslo se po stepi. „Buďte pohromadě a lodi vás vezmou na palubu.“

Herre nereagovali. Poslušni svého instinktu spěchali pryč. Někteří zamířili na sever, jiní na jih. Ve skutečnosti však směřovali ke stejnému cíli.

„Míří do nejbližšího města,“ řekl Cistolo Khan. „To je nenapadne nic lepšího? To přece není normální:“

„No jo,“ zabručel Bruno Drenderbaum. Znal svého šéfa dost dobře na to, aby věděl, že si mluví jen tak pro

sebe. Všichni věděli, že mentalitu Herreachů nemohou srovnávat se svou. Jsou zkrátka úplně jiní.

Cistolo Khan se sklonil nad pane lem a přejel prsty po senzorech energetického zásobování.

„Držet, Bruno.“

Kluzák zakolísal, když Khan odebral z agregátů část energie a převedl ji do bočních odrazových polí a do boosteru na zádi. Dno kluzáku teď orámovala neviditelná aura. Drenderbaum přibrzdil tah a lehce stroj vyrovnal.

„Víc doprava!“ nařizoval Khan.

- „Níž! Ještě víc. Metr a půl nad po vrch. A teď zvolna doleva....“

Bruno Drenderbaum pilotoval bez automatiky. Patřil k lidem, kteří se v kritických situacích spoléhali raději na sebe než na reakce nějaké syntoniky. Kluzák se ke spěchajícím Herreachům blížil ze strany a odrazovým polem je opatrně odtlačoval. Herreachové se na něj ani nepodívali.

„Je to k ničemu.“

„To vidím,“ poznamenal Cistolo Khan.

Vzhlédl a viděl poziční světla obou lodí. Měly ještě osm set metrů k po vrchu. O tři sta metrů víc, než bylo třeba. Čas nezadržitelně pádl.

Vy, tam nahoře!“ zavelel komisař. „Zapněte tažná pole! Zasáhněte pokud možno všechny.“

Na displeji viděli, jak se step rozpoltila. Kilometr pod zemí vznikala trhlina a rychle postupovala k povrchu. Stovky reflektorů obou lodí ozařovaly zemi a zaplavovaly ten chaos difúzním světlem.

Země pukla a na stepi se ukázala trhlina široká asi čtyři metry a z té se valil kouř.

Herreachové reagovali jako ve zpomaleném filmu. Někteří si překážku ani neuvědomovali.

„Jako lumíci,“ zašeptal Drenderbaum. „Znají jen jeden cíl.“

Utíkají za svým Kummerogem, pomyslel si Khan a rychle na Bruna pohlédl. „Tam vpředu. Je to na tobě, Bruno.“

Skupina Herreachů směřovala k trhlíně, jako by ji magicky přitahovala. Drenderbaum vyrazil s kluzákem vpřed a zasáhl bytostí odrazovým polem. Obratně je odtlačil na stranu a nutil je změnit směr. O něco později se dostali do dosahu tažného pole, ztratili kontakt se zemí a stoupali k lodím.

Opět se ohlásil PAPERMOON. Země se rozestoupila asi na dvou stech místech. Jev se však soustředil na rovníkovou oblast a na oba póly.

„Už se ozval NATHAN?“

„Ne, šéfe,“ odpověděl Prett Boerner. „Ale čekáme to každou minu tu.“

Pilot vykřikl a Khan se podíval na trhlínu v zemi. Teď už byla široká dobrých deset metrů a její okraje se od sebe stále vzdalovaly. Bylo to patrně pouhým okem. Na obou stranách se tlačili Herreachové. Byli v mrtvém

úhlu mezi několika tažnými poli a na nebezpečí, které jim hrozilo, nedbali. Hnali se po okraji propasti a každou chvíli do ní některý spadl.

Bruno Drenderbaum zaletěl s kluzákem do trhlíny. Jediným tažným paprskem, který měl kluzák k dispozici, se pokoušel zabránit nejhoršímu. Některé ještě zachytil, ale několik jich spadlo už příliš hluboko. Řítily se kilometr hluboko do smrti.

„Pomoc je na cestě,“ hlásily lodě. „Vystartovalo několik stíhaček.“

„Díky.“ řekl Cistolo Khan, ale slovo zaniklo v praskotu a dunění. s nímž se urval okraj stepi, řítily se do hlubiny a strhl kluzák s sebou.

„Pozor — skupina tři a devět! Za cloňte své stanoviště. Jdou k vám Herreachové.

Jeden muž pronikavě hvízdal a vrhl se k projektoru. O několik okamžiků později vzplanulo ochranné pole a oddělilo zadní část haly od průchozí části se sedmnácti vchody a východy.

Byli všude. Vylézali i z těch nejmenších otvorů v troskách, pro vrtávali se jako škrkavky do chaosu, který vyvolala zhmotnělá projekce obra Šimbay, a slepě tápali těmi ně kolika ještě průchodnými koridory. Všude překáželi a lezli do cesty vědcům a technikům ze čtyřiceti dvou průzkumných lodí. Obléhali technická zařízení a vyrušovali výsadek neodbytnými otázkami a nesmyslnými poznámkami. A nade vším se jako pravidelné a nekonečné ševelení nes lo volání po Kummerogovi.

Ose Randolph nedokončil krok a zastavil se. Mířil na něj zástup Herreachů. Odřízli mu zpáteční cestu, tak že mohl utíkat pouze vpřed. Trokanci se tlačili chodbou a poměrně malý Pozemšťan jen stěží dokázal odhadnout jejich počet. Herreachové byli v průměru o více než dvacet centimetrů větší než on.

„Kummerog! Kummerog

,Tady žádný Kurnmerog není, ať už je to, kdo chce,“ řekl nahlas. Jeho hlas z translátoru nezněl nijak přesvědčivě. Jaký význam by ostatně mělo bránit jim ve vstupu do budovy, na niž mají právo jako první nebo dokonce jako jediní?

Rozpřáhl ruce, ale obyvatelé Moondy ho nebrali na vědomí. Němě a shrbeně se k němu blížili. Rukama hrabali v troskách jako lžícemi bagru a z úst jim ustavičně stejný vzdech:

„Kummerog!“

Bandolph zapnul vysílačku a spojil se s PAPERMOONEM. „Nutně potřebujeme posily,“ zašeptal a snažil se být ještě menší.

Herreachové byli už skoro u něj. Nejpozději teď by měl pikosyn zaktivovat štít, jenže Bandolph syntroniku vypnul., Bez jakékoli ochrany čekal na střet. Herreachové se pro hrabávali směrem, kde pracovaly týmy z PAPERMOONU pod vede-

ním Mylese Kantora. Tisíce Trokanců pročesávaly další areály chrámu a vyrážely po ničivých stopách zhmotnělého obra Šimbay.

„Máte přece. projektory. Zacroňte jimi své pozice,“ odpověděl sám Prett Boerner. Velitel PAPERMOONU měl oči a uši všude.

„To je jasné, ale Herreachové na nějaká energetická pole kašlou. Pro stě na ně naběhnou.“

„Pošleme vám pár generátorů odrazového pole.“

„Lepší něco než nic. Ale pospěšte si.“

Herreachové ho tlačili k zemi. Vmáčkl se mezi ně a unikl tak ušlapání. Jeho přítomnost si snad ani neuvědomovali. Rameno vedle ramena se zástup Svobodně dýchajících a příslušníků clerosu valil dál. A ustavičně jim nad hlavami znělo ševelení:

„Kummerog... Kummerog. ..“

Ose Bandolph se probojoval z prachu a zděšeně za nimi civěl, Kdy jim to konečně dojde? Kummerog neexistuje.

„Jé to kulturní šok, jaký zřejmě ještě nikdo ve vesmíru nezažil,“ ozval se mu za zády mírný hlas. Prudce se Oto čil.

„Mylesi, konečně! Kde jsi uvízl?“ „Na Mirnasu.“ Myles ukázal na Herreachy. „Obyvatele města bychom měli nechat být. Musíte si to vyřídit sami se sebou. Jistota jim v delším časovém horizontu prospěje spíše než nejistota. Zabraňovat jim v přístupu do chrámu by bylo fatální chybou.“

„Máš vlastně pravdu. Půjdeš se mnou? Opustil jsem stanoviště, protože jsem ti šel naproti.“

„Něco nového?“

„Ne. O nic jsi nepřišel. Pořád prohledáváme trosky, a stále bez výsledku.“

Šli za Herreachy a zahrnuli do jedné boční chodby. Nevysokým portálem se dostali do malého sálu, kde si rozbila tábor jedna skupina z PAPER MOONLI. Několik robotů a vznášejících se plošin odklízelo trosky ke straně.

Myles se shýbl a zvedl drobný předmět z tmavomodrého kovu. Vypadalo to jako zmenšený ruční paprskomet a připomínal výrobky Swoonů nebo zmizelých Siganců.

„Měřítka jedna ku deseti.“ řekl Myles a snažil se předmět ohnout. S vypětím všech sil se mu jej podařilo zlomit. Vnitřek byl černý a tmavočervený. Když zlomené kusy obrátil k zemi, vysypal se z nich tmavý prach.

„Je to vždycky totéž. Ose Bandolph praštil do přístroje, který se tyčil vedle nich až ke stropu. Podobal se oně malé věci. „Když rozděláme ty velké, dostaneme se ke stejnému výsledku.“

„Řetězový požár;“ zabručel roztržitě Myles. „Pojď.“

Vyhledali jeden tým po druhém a vyptali se na dosavadní výsledky. V chrámu nebylo nic než prach a trosky. I zařízení v nedotčených zónách se měnila v prach.

Mylesova formulace řetězového požáru kolovala a převedla všechny výsledky na společného jmenovatele. Něco mu selo agregáty rozbít z vnitřku, aby se konstrukce nedostaly do cizích rukou.

Propracovávali se dál zdánlivě ne smyslnou směsí miniaturizované techniky a součástí zařízení, které jako by byly zvětšeny do nepoužitelná. Jednotný obraz se z toho odvodit nedal. Některé věci působily dojmem, jako by je mohl používat jedině obr Simbaa. Jiné zase měly rozměry několik milimetrů. Nic tu pros tě nebylo stvořeno pro lidské ruce.

A skoro všechny prvky v Kummerogově chrámu byly jen omezeně pohyblivé. Daly se o několik centimetrů posunout, více ne. Chodby a šachty se horizontálně a vertikálně táhly stavbou bez zřejmého systému. Mezi zařízeními menších a větších místností nebyla žádná souvislost.

Odborníci si naprostou absenci společných konstrukčních znaků vysvětlovali tím, že na stavbě chrámu buďto Podílely různé civilizace, a nebo že u celého díla existoval velice flexibilní, značně pokročilý duch, pro který nějaké velikostní vztahy nehrály žádnou roli.

Jedním však tento útvar, připomínající vrtací hlavu, rozhodně nebyl — a to dal Myles všem naléhavě najevo. „Na Ayindy zapomeňte,“ řekl. „Tohle je cokoli jiného, jenom ne ayindský archiv.“

„Ale co tedy?“

Tuto otázku nevyslovil jen Ose Bandolph. Vrtala hlavou všem lidem na Trokanu, na Zemi i v celé soustavě. I těm na palubě GILGAMESE, pokud. neznali odpověď.

Kantor našpulil rty. „Nevím. Ještě nemáme NATHANOVU analýzu. Časosběrné pole patrně vytvořilo něco zcela cizího. Nejdřív musíme zjistit PROC, a teprve potom budeme moci usuzovat i na to, KDO. Jenže tohle taky může trvat i tisíc let.“

Země se zatřásla. Zvenčí přišlo sdělení, že jde o doznívající zemětřesení a současně i o předzvěst dalšího.

O dvě hodiny později se ohlásil po čítač NATHAN, umístěný na pozemském měsíci. „Zatím je možný pouze jediný závěr,“ vysvětloval. „Smyslem časosběrného pole byla evoluce Trokanu a zrození Herreachů.“

„V pořádku, NATHANE.“ Myles se opřel o jeden z obrovských agregátů. „Jenom mi nedává smysl, proč by nám někdo stavěl přede dveře cizí, a podle našich měřítek nepříliš vyvinutou civilizaci. Herreachové jsou mírumilovní.“

„To nepopírám. Nezapomínej ale na extrapolace. Trokan zanikne v chaosu. Herreachové velice brzy zahynou. Bude to morální porážka lidstva ve Sluneční soustavě. Kdo ve vesmíru by z toho mohl mít výhodu, zatím to nevím.“ Syntronika zdůraznila slovo „zatím“.

Myles Kantor cítil, jak mu stoupá horko do obličeje. Tváře se mu rozpálily. „Něco takového nepřipustíme Herreachům náleží podle Galaktické konvence z roku 117 ochrana.“

Ose Bandolph mu položil ruku na rameno. „To se snáze řekne, než udělá. Nesmíš si NATHANOVU argumentaci brát tolik k srdci. Kdoví jak dlouho budou tyhle bytosti potřebovat naši ochranu. Třeba tomu bude příští rok naopak. Kdo nás před nimi ochrání, až začnou využívat všeho s čím přišla naše technika a civilizace?“

Kantor prudce zavrtěl hlavou. „Toho nejsou schopni. Nikdy! Leda že by tenhle chrám na ně měl nějaký bezprostřední vliv. Co se stane, když se ten Kummerog přece jen ukáže?“

Na to nedokázal nikdo odpovědět.

×

□

×

Presto Go se pomalu, skoro jako ve spánku, kradla po rozbitých kamenech dlažby chrámového náměstí. Většina dlažby se jí drolila pod nohama. Obloukem se vyhnula otvorům v zemi. Doprovázeli ji čtyři Kummerogovi upomínatelé ve fialových kutnách.

V dálce, na kraji náměstí stály desítky clereů. Roucha měli špinavá a potrhaná.

Vrchní Kummerogova zvěstovatelka se až přehnaně vyzývavou nádherou šatů pokoušela tento dojem vy rovnat. Roucho se jí lesklo žlutí, na zádech se skvěl modrý ovál, který barvou tak trochu připomínal nebe nad Zemí, ale nebi nad Trokanem se nepodobal v ničem.

„Dej na sebe pozor,“ doporučoval Prett Boemer Kantorovi. „Ale ještě lepší bude, když tě doprovodím. Cistolo Khan a Bruno Drenderbaum jsou nepostradatelní.“

Zakrátko se Boemer objevil pod PA PERMOONEM a spěchal Kantorovi naproti. Podal mu ruku.

„Zdá se, že Presto Go má před chrámem posvátný ostych,“ řekl Myles. „Tím se liší od svých druhů.“

„Zvěstovatelka zřejmě ještě nikdy nedělala špinavou práci,“ odpověděl tiše Boemer. „Úžasné na tom všem je to, že stále vyhledává rozhovor se zástupci Země. Proč? Vždyť ví, že jí a jejímu lidu pomáháme, jak to jen jde. Všichni Herreachové to vzali bez komentáře na vědomí. Proč je Presto Go najednou tak iniciativní?“

„Vyčkej. Ona nám to řekne.“

Mlčky sledoval, jak se zvěstovatelka a její čtyři průvodci blížili ke středu náměstí, kde strměl do výšin Kummerogův chrám. Herreachové jako by se navzdory své impozantní výšce scvrkávali. Půda pod nimi se propadala, jako by ji tížila hmotnost pěti osob.

„Žádný strach,“ ohlásila se Serah Jenninová z PAPERMOONU. „Máme je na mušce. Jakmile se země pod nimi prolomí, vytáhneme je tažným paprskem.“

Naštěstí to však nebylo nutné. Země se zklidnila a jednotky v okrajových oblastech mezi náměstím a městem odvolaly poplach. Pracovaly přede vším s malými, přenosnými přístroji, odstraňovaly trosky a hledaly zasypané.

Herreachově nic nenamítali, ale ani se nesnažili Pozemšťanům pomáhat. O tomhle si chtěl Kantor se zvěstovatelkou promluvit.

Skupinka došla k oběma mužům. Kantor řekl pár slov na uvítání a čekal.

Herreachově si cosi šuškali mezi sebou. Zvěstovatelka konečně dospěla k rozhodnutí a ujala se slova.

„Podejte nám důkaz, že nemáte nic společného s neštěstím v chrámu.“ požadovala. „To je to nejmenší, co nám jste dlužni.“

„Tvoji lidé jsou v chrámu,“ odvětil vyhybavě Boemer. „Viděli jsme mezi nimi i Herreachy ve fialových a bílých kutnách. Na všechno se podívají a sdělí ti výsledek. Nám už je dávno jasný. Chceš ho slyšet?“

„Ne.“

„Ha!“ Velitel PAPERMOONIJ si od frkl. „Měla by ses už pomalu smířit s pravdou, Presto Go. Pokud jsem pozoroval správně, pak to byla projekce lidí Gena Triokoda, která otevřela bránu a poničila chrám. Obr Simbaa, úkaz, který se vymkl kontrole. Bylo to impozantní, ale i velice neopatrné.“

„Máš pravdu. Způsobili jsme to m Jsem o tom přesvědčena a nemusím se kvůli tornu dívat do chrámu,“ ozvalo se překotně z translátoru „Na konec je úplně jedno, jestli to všech no vyvolali příslušníci deru, nebo Svobodně dýchajících. Jsme jeden národ a naším cílem bylo probudit obra Šimbau a tím přivolat Kummeroga. Kumme...“

„Zřejmě však nastal pravý opak. Simbaa rozbil chrám a většinu jeho zařízení, strojů a předmětů,“ přerušil ji Boemer. „Váš bůh Kummerog se možná nikdy nedostaví.“

Presto Go a čtyři fialoví průvodci se ještě víc schoulili.

„Šimbau už nikdy nesmíme vyvolávat,“ zašeptala zvěstovatelka. „Ten obr je prokletím.“

„No — jestli lze podle toho obra usuzovat na boha, pak je pro vás možná požehnáním , pokud se Kummerog neobjeví.“

Myles Kantor vzal Pretta Boernera za loket a poodtáhl ho dozadu. Chtěl ho tím varovat, aby byl zdrženlivější.

„Všechno bude v pořádku,“ řekl vědec naléhavě. „Zemětřesení a tektonické zlomy zvládneme. A Kummerog? Uctívejte ho i nadále. Nic se nezmění.“

„Ne, ne, ne!“ zvolala Presto Go. „Nic není, jak bylo! Máme po naději. Naše filozofie, filozofie naší existence, to všechno se zhroutilo. Svět se vzpíná Chcete snad ještě víc náznaků? Náš život ztrácí smysl.“

„Mýlíš se.“ Myles zalomil rukama. Herreachové tomuto gestu jistě nerozumějí. „Velice se mýlíš. Vždy je další, nové jitro. Jednou horší. jindy lepší. Vaše existence neztrácí smysl. Nemůže, dokud existuje náš vesmír.“

Na to už Presto Go nic neřekla. Stála tam celá ztuhlá a němá. Ani z jejích průvodců nevyšlo slovo, ani sval ve tváři se jim nepohnul.

Když i po čtvrt hodině stáli jako sloupy, Pozemšťané odešli. Prett Boemer se vrátil do PAPERMOÓNU a Myles Kantor do chrámu. K pěti Herreachů poslali pár robotů, aby na ně dohlédli.

Tu Presto Go a její. společníci ožili a co nejrychleji vykročili k městu.

×

□

×

Rozběhl se nouzový program syntronu. Pro takovéto situace existoval povelový kód, který automatům umožňoval převzít samostatně Iniciativu a zahájit akci k záchraně posádky.

Ve zlomku vteřiny se zaktivoval energetický štít, kluzák zapnul motory a syntron se snažil stabilizovat let. Na kluzák dolehlo přetížení, rovnající se dvacetinásobku jeho hmoty, a ochran na energetický štít, spalující půdu a tavící se horninu, pomáhal jen nepatrně.

Pronikavé pípání svědčilo o tom, že hmota zhroucené země a horniny je přílišná. Než kluzák nabral potřebné zrychlení, několikátunová lavina jej stlačila skoro o tři sta metrů hlouběji.

Cistolo Khan se zoufale vzpíral pře tížení, které ho tlačilo do křesla.

„Bruno, musíme ven, než se kluzák rozpadne. Když nic nepomůže, vyrazíme, ano?“

„Dobře.“

Čtyři sta metrů pod povrchem. Ně kde daleko vpředu se ve světle reflektoru ukázaly drobné stíny. Závratnou rychlostí klesaly. Těla Herreachů?

Kluzák se pracně dostával zpod břemene. Manévrovat mohl jen dopředu, což podstatně omezovalo snahy syntronu. Hornina sklouzla po levé straně a kluzák se naklonil. Agregáty se pokusily stroj vyrovnat, ale škály holografických údajů prudce přešly do červené oblasti. Ještě deset vteřin a projektory se protaví!

Kluzák zavadil o stěnu a ztratil rychlost. Jeho kříd‘ se skláněla dolů.

„Teď!“ Khan sáhl na opasek a chtěl pikosynem vypnout poutací pole.

„Lituji,“ ozval se klidný hlas auto matiky. „Nikde nebudete ve větším bezpečí než ve křeslech“

Hned nato se kluzák sklonil dolů a řítil se kolmo do hlubiny. Nános horniny sklouzl po ochranném štítu a ztratil se ve tmě.

„Do pr...,“ zaklel Khan a myslel na Herreachy v tažném paprsku. Proti tíži takové laviny nezmohl nic ani paprsek.

Skoro současně začalo cosi kluzákem škrabat a zpomalovat jeho pád. Automatika opět pohotově, zareagovala, přešla do klouzavého letu a vy pnula pohon. Kluzák lehce jako pírkó přešel na nový kurs. Příd‘ se. napřímila ke svace jetu, který je za chytil silným tažným paprskem a vytahoval na povrch.

„To ne!“ Bruno Drenderbaurn si zvedl ruce před přilbu. Tažný paprsek jejich kluzáku už nedetekoval ozvěny Herreach Pokus o záchranu se nezdařil.

„Jste v pořádku?“ zeptal se měkký alt. „Tady Doncler Pereirová. Jak vidím, kluzáku se nic nestalo.“

„Ale to je asi tak všechno,“ zavrčel Cistolo Khan. „To jste si nemohli trošku pospíšit

„Bohužel. Osud je zřejmě proti nám. Na jiných místech měly týmy více štěstí. Ale už to máme pod kontrolou. Další Herreachové do díry nepadají, pokud tě to uklidní.“

„Ne.“

Ukázalo se hologram ženské tváře. „Tak dobře, Khane. Ty jsi náš šéf. Dám ti tedy přehled o počtu obětí.“

„Zkrať to,“ z komisař.

„Zřítílo se třiadvacet Herreachů. Dalších devět přišlo o život při té tlačenici na dně.“

„Pokud si myslíš, že si oddechnu, tak jsi vedle.“ ‘

„Za koho mě považuješ? Takže za tím..“ Hologram pohasl. Cistolo ‘Khan si vzpomínal, co o tě ženě ví. Moc toho nebylo. Od té doby, co ji postihla těžká rána osudu, stala se z ní samotářka.

Mezi space jety se ukázaly kluzáky. Prett Boemer vyslal posily k evakuaci Herreachů. Ti se dali bez jakéhokoli komentáře naložit do vozidel nebo odtransportovat v poutacích polích. Nebezpečí; ve kterém ještě před chvílí byli, je nijak nevyvedlo z míry. Smrt patřila v jejich životě k věcem, o něž se nezajímali. Buď na stane, nebo ne.

Zato však kladli otázky. Učili se pomalu, ale důkladně. Obdivovali dopravní prostředky a neviditelná energetická pole, srovnávali je s vlaky, které jezdily v noci mezi městy. Mytologie Herreachů znala temné tvory Cuky, kteří vypadali jako jejich vlaky. Kdo však do takového vlaku nastoupil, zmizel navždy ze světa.

Donder Pereirová přenesla komisařův kluzák kilometr od průrvy a po tom se vzdálila. Cistolo Khan pověřil posádky jiných kluzáků, aby se postaraly o Herreachy.

„Syntrone, chci kompletní kontrolu,“ vyžádal si.

„Už probíhá. Přichází výsledek... Ted‘. Pouze přetížení pohonných systémů, jinak nic. Neopravitelné škody žádné.“

„To už je něco.“ Khan plácl Bruna do ramene. „Vzpamatuj se! Neber si to tak!“

Drenderbaumem to skutečně otráslo. Nehrál to, jako když se pokoušel v jiných lidech vzbudit o sobě nepravý dojem. Seděl s povislými rameny, a když si otevřel přílbu, Cistolo Khan hleděl na vyzáblý obličej se zapadlými očima. Bruno Drenderbaum vypadal, jako by byl už hodiny mrtvý.

Brzy se však vzpamatoval a energicky hmátl po vysoce citlivém senzorovém poli na řídicím panelu.

„Důležité novinky,“ řekl nahlas. „Myles přichází hologramem a NA THAN k nám buduje hyperradiový most.“

×

□

×

Hlavní pozemský vědec stál mezi troskami v Kummerogově chrámu, Za jeho zády se Pozemšťané a Herreachové propracovávali spouští po obru Simbaovi. To všechno viděli Khan a Drenderbaum na trojrozměrném hologramu, který se ukázal mezi křesly.

„Dobrý večer,“ pozdravil Myles Jako obvykle vypadal nevyspale. Vlasy měl rozježené jako šílený houslista. Pokud šlo o bledost obličeje, pak Bruna podstatně předstihoval. „Rád se s vámi opět shledávám v zdraví.“

„Nápodobně,“ ušklíbl se Khan. „To

se může stát každému.“ „Co tím myslíš?“

„Nic. To byl jen žert.“

„Nezlob se, Cistolo, ale na žerty nemám náladu.“

„Ovšem. Promiň.“

Ohlásil se NATHAN: „NATHAN všem! Analýza posledních událostí na čtvrté planetě je hotova.“ Mozek vyslal do kabiny kluzáku holografické zobrazení Trokanu „„Projekce obsahuje předpověď“ na příštích sedm dnů. Vulkanická činnost se ukáže červe ně, vzdušné víry zeleně.“

Upřeně hleděli na kouli. Drobné červené skvrny na hnědém povrchu dodávaly Trokanu vzezření obličej plného pupínků a trudů. Skvrny se zvětšovaly, hnědá horninová skořápka planety dostávala trhliny, celá pásma se zvedala a klesala. Na jejich okrajích vznikaly zlomy a táhly se tisíce kilometrů. Tři ze sedmi herreašských měst byla přímo ohrožena. „Z důvodu pravidelného střídání ranních a večerních teplot se Trokan už neklidí,“ hlásil NATHAN. „Seizmická činnost se ustavičně recykluje. Změny horninovém pláští de stabilizují magnetické pole, což opět vede ke stále neustávajícím změnám ve stabilitě rotačního systému. Na pólech vznikají prudká tornáda, která brzy zasáhnou celou planetu“

„Jinými slovy — herreašská civilizace je na ostří nože,“ pravil Cistolo Khan.

„Za těchto okolností katastrofu ne přežije,“ dodal NATHAN. „Předávám teď akční plány pro všechny lodě. Zatím ještě existuje jistá šance jak zmírnit katastrofu. Až Trokan propálí celou planetární kůru, bude pozdě. Pokud nic nepodniknete, dojde k tornu za sto dnů.“

Sto dní — to bylo méně než čtyři měsíce, o kterých mluvil NATHAN původně. Khan silně pochyboval, že tento závod s časem zvládnou.

„Nasadíme všechny lodě,“ řekl chvatně. „Khan PAPERMOONU. Okamžitě provést NATHANŮV akční plán.“

„Lituji. Naběhne až za deset minut,“ odpověděl okamžitě Prett Boerner. „Právě koordinujeme měření robotských lodí a dislokujeme lodě nad povrchem.“

„Aspoň někdo, kdo přemýšlí. Díky, Prette.“

Myles Kantor si odhrnul vlasy z čela. „Můžete se mnou kdykoli počítat. Když mě budete potřebovat, dejte vědět.“

Hologram vyhasl a komisař se po díval na asistenta.

„Být si tak jist, že záchrana Trokanu není samoúčelná Jaký mají Herreachové význam pro nás a pro sou stavu? Proč se vyvinuli zrovna teď, a ne o pár století dřív?“

Bruno Drenderbaurn pokrčil rameny. „To nevím... Proč si vlastně po řád pokoušíme namlouvat, že tu ně jaká souvislost existuje? Trokan je z arresa. Co když tam Herreachové vznikli ve stejnou dobu jako u nás?“

Cistolo Khan si zabručel něco ne srozumitelného. Upřeně se zadíval na blednoucí hologram planety. Potom, zapadl do křesla, vyvolal si NATHA NOVA data a důkladně si je procházel.

„Přál bych si, aby to skutečně byla jen náhoda,“ bručel. „Ale v hlavě mi vrtá pár otázek. Proč přiletěl Rhodan ,a povídá nám o nějaké Meganonově vlně, která je určité pojmenovaná po pozemském vědci Attakovi Meganonovi? Copak takový vývoj Trokanu očekával?“

„To se musíš zeptat jeho.“

„Právě to uděláme. Doufejme, že to k něčemu bude. Ale v ostražitosti v žádném případě nepolevíme.“

Nikoli nadarmo trval od okamžiku, kdy se na Trokanu objevila „vrtací hlava“ a propukla urychlená evoluce, na vyhlášení žlutého poplachu.

Trokan nebyl jen nějakou planetou vyměněnou za zkrystalizovaný Mars. Ayindové tenkrát jistě sledovali ně jaký záměr, když lidem nabídli právě Trokan a tvrdili, že ideálnější náhrada pro sluneční systém neexistuje.

Trokan jako kukaččí vejce, jako trojský kůň, nebo jako pátá kolona?

Pokud tomu tak skutečně bylo, pak v tom neměl prsty nějaký Iratio Hondro nebo nějaká Modrá legie. A už určitě ne arkonské Křišťálové impérium nebo Fórum Raglund. Ale něco jiného, nepředstavitelného.

Komisař si podrobně prohlédl data, za pnul mikrofon a řekl: „Khan všem! Za hodinu zahájíme akupresuru Trokanu.“

×

□

×

Donder Pereirová se vypracovala od píky. Do domovské flotily, jak říkala těm třem tisícům lodí v soustavě, na stoupila jako astronauta a plazmová inženýrka. Nejdřív jako asistentka a později vedoucí vědeckého oddělení na výzkumném křižníku POLLUX byla půl roku před ukončením evoluce na Trokanu pověřena, aby zkoordinovala vědeckou přípravu průzkumu čtvrté planety. S vervou se pustila do díla a za necelých pět měsíců hlásila splnění úkolu. Menší průzkumná flotila byla připravena k akci.

Zatím však ještě probíhala evoluce a nedalo se odhadnout, kdy skončí. Až když se konečně zastavila a na Trokan bylo náhle vidět, dalo se všechno se do pohybu až příliš rychle.

Na Trokanu žili Herreachové. Měli kulturu, která se dala srovnávat s po zemskou kulturou první průmyslové revoluce. Elektřinu a parní železnici už znali, uměli telegrafovat. Muselo se počítat s tím, že tato civilizace v ne daleké budoucnosti udělá další pokroky v technice a že vzlétne do kosmu.

Donder Pereirová věděla, čeho se Cistolo Khan a První Pozemšťanka Paola Dašmaganová obávají. Další kosmická civilizace v soustavě by znamenala problémy do budoucnosti, jež by vedly k oslabení Ligy. Vzhledem k bezmocnosti Galaktika a politické situaci v Mléčné dráze to nebyly zrovna růžové vyhlídky...

PAPERMOON přistál v Moondu, mezi milionovým městem a chrámem boha Kummeroga. Vše vypadalo na rutinní průzkum. Donder Pereirová každou chvíli očekávala souhlas s pátrání po pozůstatcích z minulosti.

Situace se však náhle změnila, když planetou proběhly první vlny země třesení a značná část Moondu se změnila v trosky. Trokan se po letech setrvalé evoluce začínal bránit denním a nočním fázím a s nimi spojenému kolísání teploty.

Nová situace vyžadovala nové koncepce. Donder Pereirová se vrhla do práce jako od onoho osudného zářijového dne roku 1222, kdy POLY AMID explodoval nad Trokanem. Tento výbuch změnil život od základu. Na palubě lodi zahynul její životní druh a syn. Od toho dne si dala za úkol pátrat po možných stopách lodi a její posádky. Naprostá nemožnost

- říkal jí nejen Cistolo Khan. Po milionech relativních let, které na Trokanu a nad ním zatím uběhly, nemohla po POLYAMIDU najít ani stopu.

O to jí však nešlo. Chtěla prostě vědět. Až se sama přesvědčí, bude spát klidněji.

Nyní ji nad povrchem Trokanu opět zachvátila horečka, kterou trpěla jako novopečená vdova. Tváře jí zrudly, čelo pálilo, ruce se lehce trásly. Doslova prchla do space jetu a vedla jedno z pozemních komand u první průrvy. Pikosyn Serunu její problém znal a zadržoval ji. Dosud nebyl důvod k radikálnějšímu zásahu.

Donder vytáhla Cistolo, Khana i Drenderbauma z průšvihů a starala se pak o Herreachy v prostoru kolem průrvy dlouhé čtyři kilometry a široké dvacet. Momentálně už žádný Herreach nebyl v nebezpečí. Spojila se se svou mateřskou lodí.

„Potřebuji zhruba šest hodin, pak budu opět k dispozici,“ řekla Marcelu Whitcornbovi, veliteli SEVILLY. „Nevadí?“

Whitcombe věděl, o čem jde. a přikývl. „Hodně štěstí,“ popřál jí.

Nezmatelně se usmála a přerušila spojení. Odhodila si černé vlasy do zadu a vyčistila si nos. Pak se věnovala šesti sondám, které si jako soukromý majetek přivezla na Trokan.

Šest sond na celou planetu. Víc jich nebylo. Musely zkrátka stačit. Oba roboty nechala doma. Kompletní prohledání planety by jim trvalo zhruba deset tisíc let. Donder neměla chuť poslechnout si závěrečnou zprávu v posmrtném mrazicím boxu.

Z pravého oka jí vyklouzla slza. Když zrychlila space jet, zamířila s ním k prvnímu z šesti vypočítaných bodů a tam vypustila první sondu. Ideální výška byla šedesát metrů nad povrchem. Dostatečně vysoko na to, aby nerušila Herreachy, a dost nízko, aby mohla důkladně prozkoumat povrch a vzduchové vrstvy nad ním.

Stotřicetiletá žena nepočítala s pozitivním výsledkem. Pouze chtěla něco udělat pro oba ztracené muže aspoň dodatečně. Jen poslední důkaz lásky. Nic víc, nic méně.

×

□

×

Na jižním úbočí kopců před námi vzniká tektonické napětíové pole,“ hlásil syntron. »Půda vydává stále více tepla.“

„Ale opticky se nedá ještě nic zjistit.“ Marcel Whitcombe si promnul masitou bradu a potom se potahal za prořídle vlasy na spánku.

Rudý bod na hologramu mu ukazoval pozici křížníku třídy Protos. Divoce pulzoval, a když se na něj velitel podíval pozorněji, zdálo se mu, že pulzuje stále rychleji.

„Syntrone! Zvětšený výřez!“

Z kulovité holoprojekce přímo nad hlavou Cirra Vonnegutta se uvolnil kousek a před velitelskou sekcí se okamžitě zvětšil.

„Zopakuj,“ vyžádal si Whitcombe. „Chci více detailů povrchu.“

Výřez se ještě zvětšil a Cirrus Vonnegutt coši pod koulí poznamenal o díře, vzniklé v hologramu. Oči ho už dávno pálily od ustavičného civění na obrovskou holoprojekci, která za bírala přes polovinu centrály. Trokan visel uprostřed SEVILLY a jižní pól měl Vonnegutt nanejvýš deset centimetrů nad hlavou.

Dálkový průzkum vyvolal poplach. Povrchové napětí hohiiny exponent dálně narůstalo. Objevovaly se první trhliny. Podloží se roztrhlo. Z průrvy se dralo teplo.

„Deset stupňů, patnáct, dvacet,“ počítal někdo z vědecké sekce. „Jde to nějak fofrem.“

„Jak jsme daleko?“ Whitcombe při mhouřil oči.

„Za tři minuty jsme .nad zlomem,“ odkašlal si Vonnegutt.

NATHANUV akční plán určoval každé ze tří tisíc lodí přesnou pozici v trokanské atmosféře.

Cistolo Khan jako vrchní velitel říkal této operaci stručně „Akupresura“. Znamenalo, to, že lodi měly vytvářet tlak na povrch planety.

Nejdříve však nasadili „akupunkturu“. Dělo se tak pomocí sond, které se zavrtaly do podloží, měřily stou- pění teploty a rozpínání horniny a posílaly výsledky na PAPERMOON. Tam je syntron vyhodnotil a předá val je nasazeným lodím.

Teplota v cílové oblasti zatím prudce narůstala, sto stupňů za minutu. Připomínalo to podzemní jaderný výbuch. Z jednoho centra se šířil žár na všechny strany. Tlaková vlna se drala trhlinami na povrch a lámala hory Citlivé vnější mikrofony SEVILLY zaznamenávaly praskot a rány v horninovém plášti. Loď zesílila ochranný a energetický štít a zpomalila. K místu nasazení jim zbývalo necelých šest kilometrů.

Ozvala se rána jako z děla. To všechno předtím byla jen předehra, — vlastní děj teprve začínal.

Země doslova explodovala. Tlaková vlna se vydrala z hlubin a servala trávu a hlínu. Všechno vyletělo dvě stě metrů nad zemi a padalo zpět.

Whitcombovi se orosilo čelo. „Co je s gravoprojektory?“

„Připraveny nasazení,“ hlásil syntron „Na optimálním stanovišti jsme za čtyřicet sekund.“

Velitel lehce přikývl. „SEVILLA PAPERMOONU. Začínáme.“

„Tady Boemer. Rozumím. Zlomte vaz!“

Whitcombe se upřeně zahleděl na monitor. Proč musí být zrovna oni první? To nemohlo k první erupci dojít jinde?

„Projektory zapnout,“ nařídil. Koutkem oka se podíval na druhou obrazovku, která ukazovala situaci nad Trokanem. Tři tisíce lodí parkovaly nad povrchem. ve dvou výškových koridorech

Mezi lodí a povrchem se vytvořilo silné gravitační pole. Tlačilo na po vrch a zabraňovalo erupci, aby se vyvíjela plnou silou. Snižování tlaku protitlakem, to byla Khanova „akupresura“.

SEVILLA se rozechvěla. Stabilizátory antigravitačního pohonu pracovaly naplno a blížily se k rizikové oblasti. Tlak skoro padesáti g však nestačil.

„Na sedmdesát.“

Whitcombe teď seděl naprosto klid ně v křesle a střídavě se díval na škály na svém monitoru a na holografické znázornění povrchu.

Něco takového ještě nikdy neděla li. Tedy aspoň ne v takovém rozsahu. Velitel SEVILLY a zároveň velitel menšího svazku prchavě myslel na praxi před šedesáti lety. Vyhazovali do vzduchu asteroidy — stlačovali kusy hornin z několika stran gravitačními poli. Nic víc. Zkušenosti z oné doby mu tady byly na nic.

Trokan však nebyl kus mrtvé horniny. Planeta žila uvnitř i na povrchu. Ale jak dlouho ještě?

„To zmákneme.“ Cirrus Vonnegutt se šklebil už skoro nestydatě a podíval se na kouli nad hlavou. „Běda ti, jestli spadneš.“

Neviditelná titánská pěst odtlačovala SEVILLU od Trokanu. Whitcombe okamžitě zareagoval.

„Zapnout pohon pole, protitah!“ Byla to jediná možnost, jak ulevit agregátům a energetickým zásobníkům antigravů a gravitačních polí.

Povrchové sondy vyvolaly poplach. „Hustota půdy se snižuje. Mezi nulou a šesti sty metry pod nulou dochází k systematickému rozpadu horniny.“

Whitcombe se podíval na Von negutt'a, který začínal rudnout. „My to zmákneme, že jo?“ zavrčel velitel.

Dole probíhal hrůzný proces. Vy tvářela se ohromná skládačka ze světlých a tmavých skvrn. Žár a tlak rozkládaly povrchovou horninu.

„Všechna gravopole snížit o sedmdesát procent,“ vyhrkl velitel. „Zkusíme to jinak.“

Přetlak z hlubin si okamžitě vydobyl prostor. Země vybuchla v délce sedmi a šířce pěti kilometrů. Tlaková vlna vymrštila materiál do více než tříkilometrové výšky. Nebýt gravitačních polí, vyletěla by do šesti kilo metrů. Vlna zasáhla SEVILLU a odrazila se od štítu.

„Tady jde něco nalevačku, Marceli,“ zasípal Vonnegutt. „A to zatraceně moc.“

„Jo?“

Řítily se k nim tisíce tun horniny, tlačily na energetická pole a pokoušely se prorazit si cestu ještě výš.

Došla první data z ostatních erupcí. Posádky tam bojovaly se stejnými problémy jako oni. Celá planeta byla v bouři. Začínali pochybovat, zda měl NATHAN pravdu. Takhle to nemůže trvat ani sto dní.

Puklina na úbočí už byla dlouhá deset kilometrů, široká osm a hluboká šest.

Marcel Whitcombe se zachvěl. Díra připomínala netvora rozevírajícího chřtán a chystajícího se všechno spolknout. Objevovaly se první skvrny žáru. Láva zvolna stoupala na po vrch.

„Opatrně tlačit,“ řekl. „Ano, to je ono.“

Gravitační pole zvolna klesla do tektonického zlomu. Na místech, kde se setkala horninou a lávou, vznikla zóna vysoké energie. Něco jako když lijete vodu na rozpálenou plotnu, ale mnohem, mnohem horší.

„Nanejvýš tři dny. Víc tomuhle světu nedávám.“ Vonnegutt zvrátil hlavu. „Asi by bylo nejlepší ty Herreachy rovnou evakuovat.“

„A kam, prosím tě?“ Whitcombe si poklepal na čelo. „Nezapomínej, že by se ani nedali. Ten průšvih u chrámu se rozesl. Herreachové už nevidí budoucnost. Když se nám planetu nepodaří zachránit před puknutím, zaniknou se svým světem.“

Láva se drala dál na povrch. Ne mělo smysl ji zadržovat. Hledala si jiné cesty. Whitcombe si vyžádal po sílu a dostal deset kulovitých lodí.

Rozmístily se kolem oblasti a pokoušely se puklinu uzavřít.

Láva jim pomáhala. Rozdělovala se rovnoměrně, uzavřela díru v zemi a zvolna chladla.

Pět hodin drželi tlak mezi erupcí a gravitačními poli na konstantě a pře tlak sváděli do stran. Potom konečně tlak z nitra Trokanu polevil a mohli snížit energii polí.

Nebezpečí však ještě nebylo zažehnáno. Chladný noční vzduch způsobil hornině teplotní šok. Rozdíl několika set stupňů vyvolal další pnutí.

„SEVILLA PAPERMOONU,“ volal Whitcombe. „Tady už pomalu přestává každá sranda. Ostatní už přesunu jí horninu, snižují povrchové napětí a termozářiči zacelují lomy, ale my se jen trápíme a konec je v nedohlednu.“

„Tady Serah Jenninová. Setrvejte na místě. Počet ohnisek nadále narůstá. Až se ráno oteplí, pak to teprve začne.“

„Můžu dát aspoň výpověď?“

„Lituji. Administrativní syntron je vypnutý. Energii potřebujeme jinde.“

Byl to přirozeně jen žert, ale Marcel Whitcombe na něj přistoupil. „Tak to necháme najindy. Ale proti zvýše ní rizikového příplatku bych ne byl..

Syntron mu oznámil, že šest kilo metrů na sever se vytvořila další krizová oblast. Ted' už i poslední Po zemšťan na Trokanu pochopil, že je to teprve začátek neskutečné katastrofy.

×

□

×

Cistolo Khan se opíral o kluzák a díval se na Kummerogův chrám. Ve vchodu se ukázal Myles Kantor, krátce se zorientoval a zamířil ke komisaři.

„Nazdar, Cisi. To je fajn, že už jsi tady.“

Chvíli se na sebe dívali průzory při leb. Myles Kantor opět vypadal velice unaveně.

„Co máš na srdci?“ zeptal se Khan. „Jde o GILGAMEŠE. Paolu nemůžu sehnat, takže mi zbýváš ty. Jsme s rozumem v koncích. Chrám svá tajemství nevydá. Ted' můžou něco dokázat snad jedině Rhodanovi lidé.“

„Proč jsi si tím tak jistý?“ Cistolo Khan se zatvářil číhavě. Kantor před stíral, že si toho nevšiml.

„Hraje to skutečně nějakou roli? To jsi už zapomněl na Meganonovu vlnu, Cisi?“

Khan se chraplavě zasmál „To víš, že ne. Na GILGAMEŠI zaměřili něco, co jsme nedokázali rozeznat. Proto jsem už mluvil s Paolou Dašmaganovou. Souhlasí s mým návrhem.“

Myles se rozzářil. Zčistajasna to už nebyl ten unavený, vyčerpaný vědec, ale spíše veselý, bezstarostný chlapec.

„GILGAMEŠ tedy může..

„Ne tak zhurta! Povoluji přistání jednomu výsadkovému člunu. Pokud nikdo z našich vědců nebude mít něco proti, tak se s Rhodanem spojím.

„Nikdo není proti. Dokonce mě k tomu nutili,“ radoval se Kantor.

Khan se předklonil a zašklebil se. „Vážně?

„Ano. Klidně se můžeš zeptat.“

„To je úžasné,“ zašeptal komisař. „Kdyby to Gia věděla... To je ale

nakonec jedno. Podstatná jsou fakta.“ Gia de Moleonová byla ředitelka Služby Pozemské ligy, zkráceně SPL. „Pozor!“ oznamovaly jim pikosyny. „NATHAN hlásí že se oddělila jedna dvanáctina GILGAMEŠE.“

„Jedna dvanáctina?“

Cistolo Khan se na Kantora užasle podíval. „Co to znamená?“

Kantor jen pokrčil rameny. „Odpověz si sám. Nebo se zeptej Perryho. Jak ho znám, měl by tu být každou chvíli.“

Hned nato přišlo hlášení, že se nad Trokanem objevilo cizí těleso ve tvaru pentagondodekaedru.

„Tady GILGAMEŠ JEDNA,“ za slechli nezaměnitelný hlas „Prosíme o přistávací souřadnice.“

„Netřeba,“ odpověděl Khan. „Při staňte vedle PAPERMOONU.“

Když mu pikosyn sdělil přesné rozměry GILGAMEŠE I, už mu ten návrh nepřipadal tak dobrý. Nedal však nic najevo a trpělivě čekal, až dílec proletí atmosférou a zastaví se těsně nad náměstím.

Nehnul ani brvou a akceptoval tu věc jako výsadkový člun, třebaže průměrem tisíce metrů byla větší než PAPERMOON.

Očekával od Rhodanovy přítomnosti pokroky. Sice nevěděl, oč v projektu Camelot jde, ale tušil, že jen od těchto lidí mohou očekávat nějakou pomoc. Jeho starosti se nezmenšily, byly však už snesitelnější.

Veřejnost žila senzačními událostmi na Trokanu. Herreachů se už nikdo nebál, považovali je za neškodné. Ale co je za tím? Kdo vytvořil časosběrné pole a kdo je Kummerog? Kde je dosud neodhalený nepřítel nebo hrozba?

Měl v náplni práce vidět věci černěji než ostatní a nikdy by si neodpustil, kdyby jednal lehkovážně.

V GILGAMESI I se otevřel otvor a Cistolo Khan s Kantorem k němu vykročili.

„Panstvo s Meganonovou vlnou dorazilo,“ řekl komisař a dobře věděl, že uvnitř slyší každické jeho slovo. „V tom případě nemůže být daleko ani Meganon.“

Myles se zasmál. „Možná se pleteš, Cisi.“

×

×

×

Pod trupem výsadkového člunu se ukázaly stíny a vešly do difúzního světla trokanského dne. Byli to tři Pozemšťané: Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere.

Rhodan a Bull měli béžové kombinézy a vysoké boty. Saedelaerův oděv sestával z černého overalu s četnými kapsami, ale nezdálo se, že by v nich něco měl. A neměli seruny ani dýchací přístroje.

„Je tu vysoká pravděpodobnost, že si vzali kyslíkové tablety,“ hlásil Khanovi piko

Cistolo nepatrně zaváhal. Poprvé se setkával s Perrym Rhodanem, legendárním Nesmrtelným, bývalým Velkoadministrátorem Solárního impéria, který později získal status Rytíře hlubin. Kolem Rhodana byla jakási aura vznešenosti, ale Cistolo Khan si to možná jen namlouval. Vzchopil se a vytrčil bradu.

Setkali se zhruba na polovině cesty mezi GILGAMEŠEM I a kluzákem. Khan podal Rhodanovi ruku a pevně ji stiskl.

„Všechno je vždycky poprvé,“ řekl. „Jsem rád, že se setkáváte za těchto, a ne za jiných okolností. Nazdar, Perry, nazdar. Bully, nazdar, Alasko.“

Trojice odpověděla na pozdrav a krátce kývla na Mylese Kantora.

„Souhlasím s tebou,“ řekl Rhodan Khanovi. „Děkujeme ti, žeš nám po volil přistání na Trokanu.“

„Copak bych ti v tom mohl zabránit?“ zaculil se Cistolo Khan.

„To ne, ale respektujeme rozhodnutí Ligy. Je to ostatně vaše prastaré teritorium.“

Rhodanova slova vyvolala v komisaři bouři citů. Pozemšťan se choval, jako by byl ve Sluneční soustavě cizincem. Nebo mluvil takhle pouze v souvislosti s Trokanem? Planeta sem skutečně nepatří. Nebo mu chtěl ozřejmit opak? Že Trokan a Herreachové patří k centru mocenské oblasti Ligy?

„To ctí tebe i tvé druhy. Jak jistě víš, moc toho o projektu Camelot neznáme. Vaše přítomnost mi dává najevo, že se to brzy změní.“

Myles Kantor si vzdychl: „No, Cisi... ne tak hr.

Khan ho neposlouchal. Bylo mu jasné, že se Myles v této situaci po staví — bude se muset postavit — na stranu nositelů buněčných aktivátorů.

„Tak spust'te,“ vyzval komisař Ligy tři Nesmrtelné a nedočkavě na ně pohlédl.

Alaska Saedelaere nic neřekl. Reginald Bull zrudl a silně polkl. V Rhodanových koutcích se ukázaly vrásečky smíchu.

„Nemáme velké nároky, Cistolo Khane. Jde nám skutečně jen o výzkum deformací té Meganonovy vlny. Jakmile budeme mít ji stáhneme se.“

„Za předpokladu, že nás budete informovat o výsledcích.“

Rhodan se náhle zatvářil lhostejně. Khan nepozorovaně zatajil dech.

„Jasně, neděláme s tím žádné tajemství. Můžete být při měřeních a za znamenávat si výsledky. Moment, prosím.“

Perry Rhodan hovořil do velice plochého náramku. Odpověděl mu tichý šepot.

„Naši vědci teď opustí loď a rozmístí se v bezpečné vzdálenosti kolem Kummerogova chrámu,“ pokračoval. „Dal bys jim k dispozici průvodce?“

„O to se postarají vědci v chrámu,“ řekl Myles rychle. „Zavolám je.“

Z GILGAMEŠE I vystoupilo několik skupin mužů a žen. Většinu z nich

Cistolo Khan okamžitě poznal. Bez výjimky se jednalo o známé vědce, kteří byli už léta považováni za zmizelé. Nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že jsou v Rhodanových službách. Tušil to již dávno a Kantorovo chování ho v tom ujišťovalo.

Postrádal pouze jednu tvář. Attaca Meganon mezi nimi nebyl.

„Jménem Ligy svobodných Po zemšťanů vás vítám ve vaší někdejší vlasti,“ zavolal na ně.

„Ať se na Trokanu cítíte dobře.“

„Na to se můžeš spolehnout,“ od pověděl mu někdo a proběhl kolem něj k vrtací hlavě. Ostatní za ním.

Rhodan se ušklíbl. „Nic si z toho nedělej Cistolo Khane. Jsou to vědci.“

„Patrně přišli na kámen mudrců. Proto to tajnostkářství. Co je vlastně ta Meganonova vlna. Rhodane?“

Nositel aktivátoru a Rytíř hlubin ho přátelsky bouchl do ramene. „Po spěšme si. Trokan nám moc času ne nechá.“

×

□

×

Ose Bandolph se přidal ke skupině, která zaujímala postavení ve výšce tří set šedesáti osmi metrů nad vchodem. Vědci z GILGAMEŠE I měli s sebou malé měřicí přístroje, nad nimiž si Bandolph po chvíli raději přestal lámat hlavu. Podle vzhledu se nedalo poznat, co vlastně mají měřit. Spokojil se zatím s tím, že se jedná jen o prachobyčejné indikátory.

Na plášti chrámu si vylámou syntronické zuby i ony. Z vnějšku vrtací hlava vypadala, jako by byla zhotovena 'z přírodního kamene pískové barvy. Ve skutečnosti se však jednalo o velice pevný, cizí materiál, který se zpěchoval jakékoli analýze.

„Fajn, takže zaměřujete,“ řekl po chvíli, když se pořád nic nedělo a skupina pěti, mužů a žen se halila dál ve vznešené mlčení. „Tak nevědomé mu Pozemšťanovi aspoň vysvětlíte, co se to tu děje. S jakými paprsky to pracujete?“

Nikdo mu neodpověděl. Teprve po chvíli se k němu otočila jedna ze tří žen a podívala se na něj, jako by utekl z muzea dřevních dějin. „Vždyť to víš,“ řekla skoro soucitně, „měříme přece deformaci Meganonovy vlny.“

„A co na základě té deformace zjistíte?“

„To ještě nevíme. Záleží na tom, jaká ta deformace je.“

„Aha.“ Mělo mu být hned jasné, že bude chytrý jako na začátku.

Stará nemoc pozemšťanské mentality. Technický a vědecký náskok brání zuby nehty. Proti každému. A je jedno jestli jedl z jejich stolu nebo ne.

‘Hyperfyzik ve službách Ligy věnoval pozornost’ dalším skupinám, které v třicetimetrových rozestupech pracovaly kolem věže. Vytvářely prstence, jejichž rozestup nebyl zpočátku větší než dvacet metrů. Muži a ženy pracovali mlčky s malými přístroji a stále měnili místo. Od hrotu vrtací hlavy až dolů k základně vy tvářeli zvonovitý energetický útvar. Zaměřit se nedal, jak zjistil Ose přes vysílačku v přílbě. A Khan a ostatní předstírali, že všechno je, jak má být. Kummerogův chrám byl pod homogenním měřicím polem. ‘ ‘ Občas mezi sebou cosi tiše prohodili. ‘Tenké energetické aury kolem jejich těl nepůsobily jen proti vzduchu chudému na kyslík, ale pohlcovaly i slova. Ose Bandolph nerozuměl zhola nic a odečítat ze rtů ho nikdo nenaučil. Po necelé hodině ‘si říkal, jestli raději neměl studovat něco úplně jiného.

Nesmíš si to připouštět, říkal’ si. Chtějí na nás jen zapůsobit, proto se chovají tak tajuplně a předstírají, jak’ jsou daleko před námi. Přitom provádějí jen pár obyčejných měření.

Skupina na hrotu zůstala. Ostatní prstenec po prstenci postupovaly stále níž. Komunikovaly mezi sebou živěji a tu Ose zaslechl i hlas Mylese Kantora. Dral se k němu vysílačkou v přílbě: „. . je naprosto jasné, že tu pře vládá slabé permanentní záření, že deformace Meganonovy vlny plně odezněly a nedají se už prokázat. Intenzita permanentního záření narůstá směrem dolů?“

„Přesně tak. Dáme vědět Perrymu,“ odpověděl neznámý hlas.

Rhodan, Bull a Saedelaere byli s ostatními skupinami v chrámu. Bandolph zůstal u své skupiny a čekal, až se dostane na chrámové náměstí a vejde průchodem do podivné budovy. Jedno bylo zatím jasné: Nic z to hotomateriálu se na celém Trokanu jinak nenacházelo. Ani ve zbytku Sluneční soustavy. Tvrdošíjně se držela pověst, že to tenkrát přišlo z arresa. Definitivní protidůkaz dosud chyběl. Vědci z GILGAMEŠE I měli najednou velice naspěch. Skoro ani nevnímali trosky a chrám napůl rozpadlý v prach. Dívali se jen na zem a Ose se necítil zrovna valně.

„Nezjistili jsme nic na chrámu ani uvnitř,“ řekl jakoby sám pro sebe „Naše snahy končily na pozemní desce hlavy, protože pod ní není nic než hornina. Hlava se kompletně vyvrtala ven. Proč tedy všichni koukají na zem?“

Když se dostali doprostřed chrámového přízemí, vytušili, že v tom shluku jsou i Nesmrtelní. Měření skončila a výsledek byl znám. Myles Kantor jej oznámil, jako by šlo o něco na prsto všedního.

Ose Bandolph ho skoro neposlouchal. Objevil Mercedes Siburovou. Studovala v jeho ročníku a sloužila na jednom ze čtyřiceti dvou výzkumných křižníků, které se staraly o Trokan. Protlačil se k ní a sáhl jí na rameno.

„Jé, Ose! Co si myslíš o tom záření?“

„Určitě na to mají nějakou fintu,“ šeptla mu do ucha. „Ale abych byla upřímná, na GILGAMESI bych sloužila i za poloviční plat. Bohužel mají lidí dost. Možná bychom měli pro mluvit s Kantorem, nebo dokonce s Rhodanem.“

„Vezmeme to přímo podlahou,“ říkal právě Myles Kantor. „Uvidíme, jak materiál reaguje na dezintegraci.“

Ose Bandolph v duchu zaklel. Jestli to půjde takhle dál, ještě dostanou mindráky.

$$\times \qquad \qquad \qquad \times \qquad \qquad \qquad \times$$

„Rozumím, Marceli. Zatím!“

Detektory jí ukazovaly oblohu plnou kovu. Nad povrchem Trokanů visely hrozny lodí, mnohé vzdáleny na tisíce kilometrů od svých původních postavení.

Syntron kluzáku vyhodnocoval záplavu informací, dál upravoval kurs, a když se Donder podívala na hologramy, zatočila se jí hlava. Nespočet kuželovitých antigravitačních polí tlačilo ustavičně na zem, pohybovalo se sem a tam a hledalo ideální pozici.

Na jiných místech pole vytlačovala do povrchu důlky nebo se vzdávala, takže se tlak z nitra Trokanu mohl plně rozvinout. Gravokužele vytvářely nad povrchem nepravidelné vzory a částečně blokovaly celý vzdušný prostor.

„Musíme to obletět na jih,“ hlásil syntron. „Chceš zachovat dosavadní cíl?“

„Ne nezbytně. Co navrhuješ?“

„Let' směrem k nejbližšímu městu.“

- Je to Hovver Tam je zatím klid.“

„Tak dobře.“

Hovver měl za sebou dvě menší erupce, Jež změnily polovinu města v trosky. Způsobily to lehké konstrukce de herreašských obydlí. A za ty za mohla jen skrovná vegetace. Kromě braadských pálených cihel se používala především rostlinná vlákna z thunamu.

Kluzák opsal oblouk na jih a proletěl čtyřicetikilometrovou mezerou mezi dvěma shluky lodí. Pod sebou měl nížinu, v jejímž středu ležel Keerioch. .

Město shora připomínalo dýmající kopec: Stávající elektřina stačila k tomu, aby při zemětřesení zapálila část domů. Vody nebylo dost, proto

Herreachové nanášeli do města prach , písek a těm oheň dusili.

Do Hovveru to bylo něco přes dva tisíce kilometrů.. Kluzák je urazil za čtvrt hodiny.

Donder poslouchala provoz na oficiálních kanálech Ligy. ‘Tři tisíce lodí komunikovalo ustavičně s PAPER MOONEM. Bez filtru by se ta záplava akustických informací nedala zvládnout Syntron jí vybíral ty nejdůležitější.

V rovníkové oblasti bylo momentálně čtyři sta erupčních pásem a do sud se je nepodařilo kontrolovat.

Kluzák opět změnil kurs a mířil na sever. Donder Pereirová počítala, kolikrát od opuštění SEVILLY už pře letěla rovník Nejméně dvanáctkrát

„PAPERMOON Pereirové,“ ozvalo se. „Jsi kousek od Hovveru Let’ na hřbet hor, sto kilometrů jižně od města. Tam jsou Herreachové. Pochoduj přímo do erupční zóny. Pokus se je zastavit. Moc času na to nemáš. Děje pod povrchem se stále urychlují.“

„Kdo mě podpoří?“

„Na cestě jsou tři lodi.“

„Aspoň něco.“

Na detektoru zahlédla tři lodi, které opustily oběžnou dráhu ve výši dvaceti kilometrů a dolétnou k cíli krátce před ní;

K erupci došlo o dvě minuty později a bezprostředně na úpatí oněch hor. Kus skalního masivu postě odletěl a rozpadl se v bezpočet kusů.

Syntron stlačil kluzák níž a vytvořil štítové pole. Rozložilo se mezi masivem a Herreachy jako sto metrů vysoká a půl kilometru široká stěna. „Běžte na západ!“ křičela do mikrofonu. Doufala, že translátoru bude v burácení rozumět.

Herreachové v pláštích nereagovali. Dál mířili k městu.

„Běží vstříc zkáze.“ Bezmocně přihlížela, jak se pár set domorodců za stavilo a čekalo, až je skály doženou. A když se skály v letu zarazily o neviditelnou překážku, posílilo je to ve víře, že jsou tu v největším bezpečí.

„Potřebujeme víc kluzáků,“ vydechla.

„Lituji.“ To byl Prett Boemer..„Další nejsou. Dostaneme posilu ze Země. ale pár minut to potrvá.“

Tři lodě konečně dosáhly ideální pozice nad horským hřebenem a pokoušely se tlumit erupce. Potýkaly se se stejnými problémy jako SEVILLA a ostatní lodi. Jakmile gravitační pole vyvinula příliš silný protitlak, začalo se podloží rozkládat a přestalo klást odpor tlaku z jádra planety.

„Pozor u kluzáku!“ vykřikl někdo. „Kolmo pod námi vzniká kanál.“

Nikdo jí nemusel vysvětlovat, co to znamená. Kanál sahal až do hlubin zemské kůry a vytvářel spojení mezi magmatickou vrstvou a povrchem.

Donder zareagovala rychlostí blesku. Zamířila kluzákem maximální rychlostí na sever a přitáhla si tažným paprskem tolik Herreachů, kolik jen mohla. Smáčkla je k sobě jako sardinky a během čtyřiceti vteřin výšeč paprsku zaplnila.

Většina Herreachů na rovinách ještě nevykazovala známky strachu nebo pudu sebezáchovy. Když z východního úbočí vystřelila fontána magmatu a utápěla oblohu do žlutých a rudých odstínů, mnozí se za stavili a dokonce se tou podívanou kochali. Volali Kummeroga a v té chvíli naprosto zapomínali, že Kummerog se má zjevit ve svém chrámu, a ne kdesi ve volné krajině.

„Blíží se gigantický výron, hlásil syntron .,Měli bychom změnit pozici.“

„Vy tam nahoře! Dělejte už konečně něco! Nasad'te tažné paprsky. když už ten výron nemůžete zarazit! Naložte Herreachy. Všechny!“

Část bytostí vzlétala prudce vzhůru nad inferno, do otvorů kulovitých lodí.

Donder odsvištěla kluzákem. Hnala Herreachy energetickou stěnou před sebou a vytvořila z nich kouli. Herreachové v ní byli jako ryby ve vlečné síti.

V Síti jich neuvízlo zhruba pět set. Zůstali stát a dívali se. Těm už nebylo pomoci.

Donder Pereirová cítila podivné píchání mezi žebry, asi jako po manželově a synově smrti. Tiše si vzdychla a masírovala si hrudník.

Syntron navedl kluzák na západ, kde se rovina zvolna zvedala do náhorní plošiny. Pod plošinou detektory nezjistili tektonickou nebo vulkanickou činnost.

Vypustila Herreachy z energetického pole a z tažného paprsku a nařídila jim, aby se zatím zdržovali v této oblasti. Plna bezmocného vzteku sledovala, jak se bez meškání vydali na pochod směrem k Hovveru a neomylně mířili k místu, kde cestu přetínal horský hřeben.

Rychle to nahlásila PAPERMOO NU.

„Donder, nemá to smysl,“ odpověděl jí Boemer. „Museli bychom je všechny pozavírat do energetických polí. To však nejde, protože energii potřebujeme pro záchranu Trokanu. Zachovej rozvahu, prosím tě. Jestli že běží do své zkázy, nic s tím nenaděláš. A nemůžeš za to.“

„A tím to hasne, jo? Nazpátek na mateřskou loď a hurá do kantýny? Jídlo zklidňuje nervy, co? Je mi z toho nanic.“

„SEVILLA je teď v takovém postavení, že se můžeš pohodlně nalodit.“

„Nemám čas. Konec.“

Přerušila spojení, už to nechtěla poslouchat. Vypnula automatiku, aby se jí syntron do ničeho nepletl nebo neprováděl povely dané z cizí lodi.

„Ztrácíš přehled, Donder,“ řekl syntron jako vždy přátelsky. „Mám ti zamezovat v chybách, je to můj úkol.“

„Já vím. Ale zapomeň na to. Já už Herreachy naučím, aby vnímali nebezpečí.“

„Sama to nikdy nezvládneš.“

×

□

×

„Kummerog, Kummerog! Kde ho najdeme?“

„Nevíme. Cistolo Khan se zastavil a zadíval se na skupinku Herreachů

„Pomoz nám,“ prosili ho., „Pomoz nám ho nalézt.“

„Kdybychom našli jeho sebemenší stopu, pak byste ho už nemuseli hle dat. Přivedli bychom vám ho do města. Věřte mi, tady žádný Kummerog není. Odejdete už, prosím? Projektor jsou nastaveny. Tento areál se uzavře.

Herreachové reagovali nepochopením. Rozptýlili se po nejbližším okolí a začali se hrabat v troskách.

Vědcům nakonec vytekly nervy. Pochytali je do pole a odtransportovali do jiné haly, kde je pustili. Po tom oblast kolem naleziště uzavřeli v okruhu sta metrů. Lehké energetické pole bránilo Trokancům v přístupu. Dávalo lehké, ale i silnější elektrické rány. Takové odstrašování považoval komisař Ligy za legitimní „To by bylo,“ prohlásil Myles Kantor. „Teď se pokusíme otevřít dno.“

I když se Khan nacházel v relativním bezpečím individuálního štítu, cítil, jak ho lehce svědí v zátylku, což mu vždy signalizovalo nebezpečí. Na okamžik, dostal chuť pokus zakázat, ale potlačil ji.

Vyšlehl žlutočervený výboj energie a začernil část trosek. Několik desítek Herreachů se za obvodem štítu dalo na útěk a zmizelo mezerou mezi zhroucenými stěnami.

„Redukujeme energii.“ Myles Kantor opustil své místo a pokynul kolem stojícím. „Stáhněte se clo přední chodby. Neručím za nic.“

Vědci Ligy ho neochotně poslechli. Z domněle bezpečného úkrytu sledovali práci lidí z GILGAMESE. Podle energie vznikající při dezintegraci měl materiál dna více než tisícinásobné zhuštění, to by pozemské stroje nikdy nedokázaly. Energetický výboj při druhém pokusu vynechal, ale okraj kruhové plochy vřel a vytvářel půlmetrovou ohnivou stěnu, což budilo dojem, jako by se na povrch dra lo trokanské magma.

V okolí Moondy byl už několik hodin našťastí klid. Země se jen občas zachvěla vzdáleným zemětřesením. Materiál chrámu záchvěvy skoro nepřenášel, takže vědci mohli pracovat v relativním klidu.

Když se ohnivá stěna zborčila do sebe, zbyla ve dně vlasová tmavá rýha. Technici nasadili na vyříznutý kotouč antigrav a opatrně jej vyzvedli ze dna.

„Objekt dvacet metrů hluboko,“ hlásil počítač. „Průměr šest metrů.“

Myles se otočil na Perryho... Se dvěma krtky to máme za chvíli. Po starám se o to.“

„Dobrá. Ale dávejte pozor.“ Rhodan se obrátil ke Khanovi. „Chrám je třeba naprosto evakuovat. Teprve potom vnikneme do hlubiny. Z vědců zde zůstane pouze jádro.“

Evakuace Herreachů zabrala přes tři hodiny. Detektory zatím nepřetržitě pracovaly. V hlubinách chrámu se nic nedělo.

Krtci nebyli z GILGAMESE I, ale z PAPERMOONU. Aspoň v technické oblasti patřily tyto stroje k tomu nejžravějšímu, co si lze představit. Vy rážely štoly do horniny nebo do země a materiál okamžitě odpařovaly. Zbyl jen horký proud částic, který polykaly jako vysavač a měnily ve vysoce komprimovaný plyn. Automatika jej v případě potřeby hnala do mini konvertorů, kde se z něj získávala energie.

Nyní pracovaly dva stroje bok po boku a během deseti minut vytvořily šachtu o průměru dvanácti metrů, vedoucí kolmo dolů a končící vedle zkoumaného objektu. Krtci vyslali nahoru první výsledky. Objekt byl dutý a nereagoval.

Myles poslal dolů několik sond, které provedly první chemické analýzy.

Alaska S Saedelaere sledoval holo gram pořízený kamerami krtků.

„Souvislost je jasná. Vrtací hlava pochází zdola,“ řekl. „Objekt bezprostředně souvisí s Kuminerogovým chrámem.“

„Právě dostávám první výsledky o určení stáří,“ zvolal Myles Kantor.

„Dutý objekt má podobně jako chrám molekulárně zhuštěný plášť. Ted' se držte! Stáří tohoto pláště je minimálně čtvrt miliardy let! To znamená, že přečkal celou evoluci Trokanu a Her reachů. Vnitřek je dostatečně velký, aby bez problémů pojal celou vrtací hlavu v původní velikosti a k tornu ještě něco navíc.“

„Vytáhněte krtky! Podíváme se na to zblízka.“ Perry Rhodan dal vědcům pokyn. „Svářeči jdou dolů s námi. Zesilte si ochranné štíty. Vyhlašuji červený poplach.“

Na chrámovém náměstí se GILGA MEŠ I a PAPERMOON zahalovaly do silových potí. Roboti zřizovali dodatečná ochranná pole v chrámu a v šachtě. Paratronové projektory byly v pohotovosti, aby při sebemenším náznaku nebezpečí objekt odstínili od vědců a chrámu a vyzářily jej do hyperprostoru.

Nervozita vzrůstala. I Herreachové venku jako by tušili, že se děje něco mimořádného a nebezpečného. Vy hýbali se chrámu velkým obloukem a uchýlili se radši do města.

Rhodanovi druzi zatím snášeli do šachty těžké přístroje, potom do ní sestoupili nositelé buněčných aktivátorů a šestičlenné komando. O bezpečnost a optický záznam se starali dva roboti.

Záření objektu se nezměnilo,“ konstatoval Myles Kantor. „Dáme se do toho.“

Materiál měl podobnou konsistenci jako dno chrámu. Žhavým ozařováním se molekulární zhuštění částečně uvolnilo. Materiál se taval a vsakoval do okolí. Na okrajích otvoru se vytvářely husté škraloupky. Otvor se začal jako ve zpomaleném filmu uzavírat. Skoro jako jizva.

Zkoušeli to na dalších místech, ale se stejným výsledkem. Myles se rychle poradil s vědci.

„Příště použijeme energetickou svorku a budeme okraje stabilizovat,“ řekl Perryemu Rhodanovi. „Pokud nemáš nic proti tornu, začneme.“

Podařilo se jim to až napotřetí. Otvor zůstal stabilní a Myles Kantor nahlédl dovnitř. Vedle něj se tam po nořila hlava komisaře Ligy.

Prostředí uvnitř objektu byl prázdný — až na jakýsi mlhavý útvar připomínající pláštěv. Vypadal ploše, skoro dvojrozměrně, a vznášel se metr nad zemí.

„Nic,“ hlásily pikosyny. „Prostor je prázdný.“

„A co optický záznam?“ ozval se Bully.

„Přenos zřejmě něco ruší,“ zněla lapidární odpověď.

Na to Reginald Bull pobouřeně zafrkal. „Pcha! Přece se můžu spolehnout na vlastní oči!“ A už se hrnul do komory.

„Ne tak chvatně,“ zadržel ho Myles Kantor. „Ještě neskončila všech na měření.“

Zkusili všechno, co vyvinula po zemská nebo camelotská technika.

Nakonec odeslali veškerá data NA THANOVI. Výsledek byl zničující — rána pěstí do tváře každého vědce.

NATHAN jim sdělil, že navzdory optickému vjemu na onom místě nic není.

Bully odstrčil Mylese. „Ted‘j sem na řadě já.“

„Jdu s tebou,“ řekl spontánně Cistolo Khan a vlezl za ním do otvoru.

Blížili se k úkazu současně ze dvou stran. Bully sděloval, jaké myšlenky se mu honí hlavou: „Vzdáleně mi to připomíná Tréogena před šedesáti lety. Ten se však s námi velice rychle rozloučil. Tahle věčička si je svou věcí nějak náramně jistá.“

Napráhl paži a pokoušel s předmětu dotknout. Prsty mu jím prošly, jakoby nějakou projekcí, Energii žádnou nevykazoval.

Ani Cistolo Khan ničeho nedosáhl. Mlátil do plástve, kopal do ní, šlapal na ni a nakonec se na ni vrhl. Proletěl jí a dopadl na zem, rychle se od kulil a vyskočil.

„S tím se nedá nic dělat,“ řekl. „Ať to zkusí zas někdo jiný. Tahle věc si z nás dělá blázny stejně jako chrám. Dobře nám tak. Aspoň si ušetříme možné ohrožení soustavy zevnitř.“

„Třeba není něco v pořádku u nás,“ ozval se Alaska Saedelaere .. „Něco to na chvíli zdrželo — třeba ten nemotora obr Simbaa.“

Nastalo ticho, které pak prolomil Perry Rhodan: „Bravo, Alasko. Jako často se na to nejlogičtější přijde až nakonec. Tahle věc by mohla být Kummerog.“

×

□

×

Rhodan poslal vědce ven. Každý se pokoušel přízraku dotknout a cítit něco hmotného. Ted‘ se o tom chtěl přesvědčit i on. Nutné to nebylo, ale připadal by si jinak zbytečný. Od čeho tady konečně je, ne?

Vstoupil do otvoru a úkaz jednou obešel. Na přítomnost lidí to nereagovalo, ani na přítomnost Nesmrtelných. Jestliže ta věc má nějakou souvislost s Kummerogem a Herreachy, pak není divu. Musí sem Herreachové. Když vejdou do komory, třeba dojde k nějaké reakci. Ne třeba, namlouval si Rhodan. Určitě. Přistoupil k oné plástvi o krok blíž a náhle ho oslnilo světlo, až musel zavřít oči.

„Ono to svítí!“ vykřikl Myles. „Ten přízrak začíná svítit. Ale přístroje po řád nic neregistrují.“

Rhodan zamžoural. Mýlí se, nebo to svítí stále jasněji? Chtěl ustoupit o krok, místo toho šel však vpřed. Ve světle se cosi pohybovalo. Ted‘ vnímal pulsování a současně mu více hlasů oznamovalo, že detektory pře staly pracovat.

„Perry, zpátky!“ To vykřikl Bully Rhodan koutkem oka zaregistroval jakýsi stín, který mu zakrýval průchod.

„Moment,“ zašeptal a nespouštěl z pulsování zrak. Ještě dva kroky a pak musí nutně dojít k dotyku.

Rychle odtud! varoval ho rozum.

Zkoušel to, ale nešlo to. Pulsování ho magicky přitahovalo. Než se na dál, udělal další krok vpřed. Kdyby ted‘ napráhl ruce, mohl by se té věci dotknout.

„Pryč, Bully! Vytáhnu ho! Je pod paravlivem nebo něčím takovým.“ To byl Khanův hlas, ale Rhodan na něj nereagoval. Myslel si, že mu někdo chce odepřít tento skvělý zážitek.

„Nesahej na mě!“ vykřikl. Nebo si aspoň namlouval, že vykřikl. Ve skutečnosti mu přes rty nepřešlo jediné slovo.

Poslední krok. Perry zvedl ruce. Těsně před ním pulsovala plástev a vábila ho. S maximálním vypětím vůle se pokoušel něco rozeznat, ale marně.

Za zády mu zazněly chvatné kroky. Nevnímal je. Napřáhl ruce a dotkl se plástve. Cítil odpor hmoty. Už to nebyla jenom pouhá projekce.

V hlavě mu zaprašťelo a hned nato mu jako staccato zaduněla do mozku zpráva:

Sloup se otevírá. Zaujměte prosím bezpečnostní odstup!

Někdo ho strhl dozadu a ztratil kontakt s pláství. Hlas však zůstával.

Sloup se otevírá. Zaujměte prosím bezpečnostní odstup.!

Hlas jím mentálně pronikal, nedal se přiřadit k nějaké určité řeči, ale každý tvor mu okamžitě rozuměl.

Sloup se otevírá. Zaujměte prosím bezpečnostní odstup!

Sloup? Otvírá se? Myšlenky se mu honily o překot. Nechoťně se dal od té věci odtáhnout.

„Ne,“ vydechl.

Něco zadunělo a tvrdě dopadlo na zem.

Sloup se otevírá. Zaujměte prosím bezpečnostní odstup!

Rhodan vytřeštil oči. U nohou mu ležel plástvový tvar. Vedle něj stál komisař Ligy a pokoušel se ho vy táhnout z komory.

Tvar na zemi se rozžhavoval a současně vydával bolestivý tón na hranici ultrazvuku. Komora se rozvibrovala.

Sloup se otevírá. Zaujměte prosím bezpečnostní odstup.

Nahoře v chrámu kdosi vyvolal poplach.

„Ven!“ Khan postrčil Rhodana k otvoru. „Rychle ven!“

×

×

×

Kluzák se vracel těsně při zemi stejnou cestou. V kabině slyšela burácení a praskot, jímž se planeta bránila týrání dne a noci.

Příďový paralyzátor pracoval na maximální výkon. Donder nabírala kolonu Herreachů odzadu. Po řadách padali a zůstávali ochrnuti ležet. I kdyby byli zparalyzováni na pouhou hodinu, mohlo by jim to zachránit život.

Tam, kde se předtím tyčil horský hřeben, zel teď jediný kráter. Magma z hlubin a roztavená povrchová hornina se roztékaly všemi směry. Z jícnu, který už dosáhl průměru dobrých deseti kilometrů, znovu a znovu vystřelovaly fontány. Narážely do gravopolí lodí, šířily se do stran a potom jako žhnoucí déšť o několika tisících stupních Celsia dopadaly zpět na zem.

Po oné pětistovce Herreachů, kteří zůstali, nezbyla ani stopa. Žár je pře kryl a přijal do sebe. Byla to rychlá smrt, při níž dlouho netrpěli.

Donder Pereirová objevila další skupinu, která se právě vracela do ohrožené oblasti. Znovu zapnula vy siláčku.

„Můžete se na to Jen tak dívat?“ vykřikla. „Já teda ne!“

„ještě nedošlo k hlavní erupci;“ varoval ji jeden z velitelů. „Držíme tlak gravitačních polí tak, aby nedošlo k dalšímu rozkladu jiovrchové horniny. Podloží se musí zbavit pře tlaku. Pak už to nebude tak zlé.“

„Ovšem. A po celé planetě — při jdou o život miliony Herreachů. Aspoň je nemusíme živit, až na planetě nebude co jíst, co?“

Na pár okamžiků zavládlo Ucho. potom se ohlásil Whitcombe: „Po mocný program už existuje, jak jistě víš. Neměla jsi s ním nic společného. protože šes zabývala pouze organizací vědeckého programu pro Trokan. K Čemu tedy ta hysterie?

.Ty nevíš odpověděla jedovatě.

„Tím chaosem se už zničily čtyři sondy. které jsem deponovala. Brzy už na Trokanu nebudu moct hledat stopy. Dostávám z toho vztek.“

„Donder. mám veškerou úctu k tvým citům. Ale od počátku jsi věděla, že ty sondy nic nezjistí. Chápal jsem to z tvé strany pouze jako gesto. Nic jsi neopomněla. Zkusila jsi všechno. Více se od tebe nedá očekávat.

„J tady zkusím všechno. Dokáže to tvůj mozeček pochopit, Whitcombe? Končím.“

Vysílačku nevypnula, ale neodpovídala. Oba to mysleli dobře, jenže argumentovali z bezpečných křesel v lodích tam nahoře.

„Pojďte dolů a bojte za život každého jednotlivého Herreacha. Pak budete muži.“

Zamířila na sever Hovver se utápěl ve svitu zapadajícího slunce.

Tu se město posunulo ke straně. Rychlý pohled na přístroje ji přesvědčil, že se nejedná o šílený smysl. Město se skutečně hýbalo.

„Poplach,“ řekla. „Hovver je v ne bezpečí. Nasadte tažné paprsky. Město se posunuje“

„To se dvě tenké horninové desky přesouvají přes sebe.“ zněla odpověď. „Nic s tím nenaděláme. Kdyby na horském hřbetu nedošlo k uvolnění tlaku, pak by celý Hovver už dávno vyletěl do vzduchu.“

„Potřebuji jednu loď a čtyři space jety k evakuaci,“ prohlásila neoblomně.

„Přeskočilo ti? Žije tam šest set tisíc Herreachů. Vidíš na severovýchodě tu kulovou loď? Ta se pokusila vzít část na palubu. Vzpírali se i tažnému paprsku. Polanzen odletěl nakonec s‘ necelou tisícovkou. Kdybys neměla vypnutou vysílačku, věděla bys to.“

Donder potřásla černými vlasy. Takové řeči ji nedokázaly vyvést z míry. Měla před očima cíl, úkol. A nikdo ji od něj neodradí.

Kluzák se řítíl k napůl zničenému městu. Pod ustavičným zemětřesením a posouváním se dosud celé domy hroutily a jejich zdi se kácely ven nebo dovnitř. Uprostřed jedné živé ulice zela prasklina hluboká skoro kilometr.

Donder slyšela křik stovek hrdel, podivný křik, jaký by člověk nedokázal napodobit. Trochu to připomínalo štěkot psů.

Herreachové se však nesnažili uniknout hrozící zkáze. Někteří skákali přes prasklinu, aby se dostali na druhou stranu ke svým domům. Nedoskočili ani do poloviny a tiše padali do hloubky.

Potom spatřila děti. Hrály si na náměstí bezprostředně vedle řady domů, která klouzala kolem něj. Z oken se dívali dospělí a bez ustání hovořili o Čukovi, strašidelném vlaku, z nějž se nedá vystoupit.

Na nějaké přemýšlení nebyl čas. Donder zavřela přílbu serunu a spustila jeden z programů kluzáku. Zafixovala ho a přešla k výstupu. „Přineseš ty děti na palubu! Poletím napřed a budu hledat další hřiště. Když si už nedají pomoci dospělí, dostaneme do bezpečí aspoň děti.“

„Díváš se na všechno příliš lidský mi měřítky,“ varoval ji syntron.

Nevšímal si ho. „Jakmile bude plná kabina i tažné pole, odneseš je do bezpečí, a to na sever do mírných šířek. Pak se vrátíš sem.“

„To odporuje programu na ochranu člověka. Nemohu připustit, aby se ti něco stalo.“

„Venku snad nejsou lidé? A k čemu mám serun? Jestli mne neposlechneš, zničím tě. Tohle je rozkaz alfa, syntrone!“

„Rozkaz.“

Otevřela dveře a odletěla, klouzala těsně nad domy a vyhlížela. Nalezla desítky takových míst a hodně dětí, které se stejně jako dospělí nestaraly o to, co se kolem nich děje. Hrály si s plochými kameny na obrazci vyrytém do země. Vypadal jako šachovnice, ale tahy nedávaly nijaký smysl — alespoň podle pozemské logiky.

Vysílačkou řídila kluzák z místa na místo. Ulevilo se jí teprve, když vy čerpala jeho přepravní, kapacitu a když tažný paprsek už nemohl pojmout víc těl.

Kluzák informoval PAPERMOON o cíli letu a vydal se na cestu. Don der se za ním dívala, dokud jí nezmizel z očí. Potom odletěla k centru města.

„Občané Hovveru!“ volala., „Překonejte svou letargii! Vydejte se na sever. Tam naleznete své děti. Jděte za svými dětmi!“

Ale nezabíralo to. Nehnuli se ani dospělí, kteří byli svědky záchrany.

Měla pocit, jako by do ní někdo bez přestání bušil perlíkem. Hlava jí duněla a kašdický nádech bolel. Trauma tohoto lidu působilo všude a ve všem. Trokanci strádali škodami, které způsobil obr Šimbaa. Zjištění, že Kummerog se už nedá vzbudit nebo zavolat, je srazilo psychicky pod zem. Herreachové byli před koncem svého bytí.

× □ ×

Chrámové náměstí se nacházelo pod energetickým zvonem. Kordony robotů udržovaly Herreachy v bezpečně vzdálenosti a staraly se o to, aby už nevycházeli z města. Seděli apaticky v domech a na ulicích a čekali, až se dostaví jejich bůh. Někteří z nich už možná pochopili, že v chrámu Kummerog není a ani se v něm neukáže. Většina však považovala každou změnu svého okolí za známku možné změny u chrámu.

Budova k počtě Kummerogově se chvěla a otřásala. Na bocích vrtací hlavy se ukazovaly první mráčky prachu. Rachot hroustících se podlaží a hal bylo slyšet až do města. Do ulic vycházelo stále víc Herreachů kteří hlasitě hořekovali.

Vibrace sílily. Potom se chrám rozkomíhal.

„Prober se konečně, Perry!“

Reginald Bull stál s Alaskou Saedelaerem u GILGAMEŠE I a tahal přítele jemně za ruku.

Rhodan nic neřekl. Němě hleděl na chrám a v očích se mu ještě odrážel svit oné podivné plástve. Vyšetřil ho medirobot, ale nezjistil, že by se mu cokoli stalo.

„Nech mě,“ prosil Rhodan. „Myslím, že to byl teprve začátek.“

Nahoře praskl vnější plášť. Současně se od chrámu začaly táhnout praskliny v zemi směrem k městu. Dlažba na náměstí pukala. Praskliny byly místy široké až půl metru. Všude kolem to praštělo a šustilo. Zvuky se hnaly zdola až ke klenbě.

Pouhým okem se toho nedalo moc rozeznat, ale optické zvětšení ukázalo na skoro nezdolatelném materiálu vlasové prasklinky. Z chrámu se opět vyvalila mračna prachu a potom se celá stavba zhroutila do sebe jako komín, který odpálí zkušený střelmistr.

Vše zahalil prach, a když jej slabý vánek rozvál, nezbylo z Kummerogova chrámu víc než pahorek z prachu a země uprostřed dlážděného náměstí.

„Eroze agregátů v chrámu byl pouze počátek,“ řekl tiše Myles. „A teď to skončilo. Co to znamená?“

„To je mi momentálně úplně fuk,“ odpověděl Cistolo Khan. „Všechny lodě na Trokanu a nad ním jsou při praveny k okamžitému odletu.“

„To považuji za přehnané. Co bude s Herreachy?“

„Jestliže jde o kejhák nám, nemůžu na ně brát zřetel, Mylesi. Nebo si snad myslíš, že rozprášením chrámu vše skončilo? Teprve to začíná!“

Jako by mu osud chtěl obratem potvrdit ty nejčernější obavy, vystřelil v tom okamžiku vysoký plamen. Vyšel zpod chrámu, smetl prach a část jej spálil. O několik okamžiků později se nad místem, kde se předtím nacházela podivná vrtací hlava, zrodil světelný ohňostroj. Následoval druhý, pronikavý záblesk a po něm se nad náměstím přehnal prudký mentální šok.

Rhodan se vyrval Bullymu a udělal pár nejistých kroků vpřed. Zhluboka vydechl a pak se zastavil jako přimražený.

Docházela první hlášení, že mentální šok se projevuje na celém Trokanu.

Rhodan vytržštěnýma očima zíral na místo, kde se ještě nedával tyčil chrám. Země se plynule zvedala. Così se z hlubin dralo na povrch.

„Nejlepší bude, když se schováme do lodí,“ vyhrkl Cistolo Khan. „Ne musíme mít nijak velkou fantazii, abychom přišli na to, kdo nebo co se tady chystá k příchodu.“

×

□

×

Ulice byly pusté jako po vymření. Nikde jediná kapuce. Poslední Herreachové se ztratili. Zmizeli v troskách města. Každý někde našel ně jaké příbuzné nebo přátele, kteří mu poskytli útulek.

Kolem obou lodí se chvěl vzduch a ukazoval polohu energetických štítů. V prachu bývalého Kummerogova chrámu se rýsovaly první obrysy toho, co se dralo z hlubin na povrch.

Mylesu Kantorovi lehce slzely oči, bulvy měl narudlé. Stál s Bullym a Alaskou před jedním hologramem a nedočkavě očekával chvíli, kdy konečně rozezná detaily.

„PAPERMOON startuje a odlétá na bezpečnostní vzdálenost pěti kilometrů,“ slyšeli Cistola Khana.

V témže okamžiku se stín vedle GILGAMESE I ztratil.

„Zatím zůstaneme,“ rozhodl Bully a letmo pohlédl na Rhodana. Ten mlčel, jako by se ho to netýkalo.

„Pozor!“ vykřikl Kantor. „Už to bude!“

Myšlenky mu pádily o překot. Začíná právě druhá evoluce Trokanu? Budou svědky manifestace cizí a nad řazené moci? Kummeroga? Nebo se jedná „pouze“ o další dílek skládačky nepředstavitelných dimenzí?

Bully prudce vydechl. „Tamhle!“ zaúpěl. „Tam je to!“

Ze země se vysunulo così jako klobouk nebo deštník a potom následovala noha. Nejdřív měla pět, pak de set a nakonec dvacet metrů. Celek připomínal geometricky pravidelnou houbu, stříbřitě se leskl, byl hladký a bez jakéhokoli otvoru. Když dosáhl třiatřiceti metrů, jeho růst se zastavil. Podle detektorů byl dvěma třetinami své výšky zakotven v zemi, což

znamenal, že měří celkem devadesát devět metrů. „Nechce se mi tomu věřit,“ bručel si Myles Kantor. „To skutečně vyrostl z toho objektu tam dole? Nebo bylo ještě hlouběji něco, co nám uniklo?“

Nikdo mu neodpověděl. Nehybně stáli a dívali se na Perryho Rhodana.

Obličej měl jako i vosku.

„Perry...,“ začal Alaska. Přistoupil k příteli a ustaraně na něj pohlédL „S tebou něco je. Neřekneš mi...“

Rhodan prudce zavrtěl hlavou. „Ne;

Bud'te zticha!“ Vykročil z GILGAMEŠE I. Venku se zastavil jako zhypnotizovaný a upřeně hleděl na onu podivnou věc.

„Lituji,?“ hlásily syntrony medicínských jednotek. „Nic mu není. Možná získal — povrchem nějaké nutkání, které ho i nadále ovlivňuje“

„I tak by se tomu dalo říct,“ odfrkl si Bully. „Já bych to ale nazval hypnózou. Honem, musíme ho zadržet!“

Vyběhli za ním a našli ho, jak klečí. Kreslil do prachu rozbité dlažby podivné obrazce. Potom se napřímil a hleděl na houbu Alaska mu strčil prst před obličej a hýbal s ním sem a tam

Perry Rhodan nereagoval.

„Jsou už nějaké přesnější výsledky?“ zeptal se náhle.

„Ne.“ Myles Kantor k němu při stoupil a snažil se mu zaclonit výhled na houbu. Rhodan ukročil stranou.

Ohlásil se Cistolo Khan. PAPERMOON přelétal místo ve značné výšce a analyzoval. „Na nic nemůžeme přijít. Je to jako začarované. Opticky je to konstantní ale to je asi jediné, co můžeme s jistotou říct“

Každou vteřinu se hodnoty měnily. Speciální přístroje v GILGAMEŠI přinášely stejně rozporné výsledky jako konvenční vybavení lodi Ligy. „Jedná se o jakési mimikry,“ pro hlásil po chvíli Myles. „S touto taktikou se to vyhýbá jakémukoli průzkumu. Přístroje vyvolaly poplach. Hlásily výbuch fúzní bomby a nahnaly všem příslušný strach. K explozi nedošlo, ale zdálo se, že na místě houby vzniká černá díra. V následující sekundě se energetické emise představily opět jinak a simulovaly nebezpečné vakuum, které se šířilo neuvěřitelnou rychlostí. Na optickém zjevu předmětu se nic nezměnilo.

Po třech hodinách dal Khan rozkaz k přistání. PAPERMOON se vrátil a zaujal staré postavení vedle GILGAMEŠE I.

×

□

×

Počet ran Trokanu vzrostl na více než tisíc. Všude visely lesklé koule pozemských lodí a snažily se zabránit zlomům v kůře planety zacelit trhliny v horninách a utlumit výrony magmatu. 3042 lodí bojovalo o život planety.

Dva space jety ležely poškozeny v hangárech svých mateřských lodí. Při riskantních manévrech se jim nepodařilo včas uchýlit se do bezpečí. Pod nárazy vystřelující horniny se jejich povrch navzdory zapnutým ochranným štítům zdeformoval. Zraněn však naštěstí nebyl nikdo.

Slabá útěcha ve srovnání s ohroženou existencí sto čtyřiceti pěti milionů Herreachů.

Prett Boemer stál v centrále SEVIL LY vedle Marcela Whitcomba a zatínal pěsti. Připadal si skoro jako My-les Kantor. Už několik dní skoro nespál. Situace byla příliš vypjatá. Všude pod povrchem Trokanu to praskalo a vřelo. Nikdo nemohl předem říct, kdy a kde dojde k další erupci.

Kluzák byl už několik dní v hangáru SEVILLY. Proto se Boemer zdržoval na lodi. Hlídkové čluny našly kluzák na poloviční cestě k severnímu pólu, zřícený a bez jediného přeživšího.

Vyšetřování potvrdilo počáteční domněnku: Donder Pereirová celé hodiny řídila ručně a potom nepřepnula na automatiku, spustila pouze jeden samostatný program. To pasažérům kluzáku umožnilo, aby si hráli s kontrolami a systémy, aniž syntron mohl zasáhnout. A herreašským dětem se podařilo s kluzákem zřítit se.

Jejích evakuace z Hovveru se tedy ukázala jako částečně nesmyslná.

Klouzání města se zastavilo. Většina neporušených domů přečkala posuv podloží ve zdraví.

Mohli katastrofu omezit, ale nedalo se jí zabránit nebo ji dostat plně pod kontrolu. Prett Boemer byl rád, že to nakonec dopadlo aspoň takhle. Počet obětí však přesahoval jeho nejčernější představy. Za oběť katastrofy padlo zatím přes milion Herreachů.

Jejich počet však narůstal, neboť tyto bytosti neměly psychickou ochranu proti takovému ohrožení. Svou filozofií a vírou v Kummeroga ztratily víru v budoucnost. Presto už nebylo vidět a ftalové a bílé kutny plně zmizely z obrazu sedmi měst. Ani v širých stepích to nevypadalo lépe. Každý Trokanec už dávno věděl, co se stalo v Moondu, a reagoval na to de presí.

„Už dávno by se měl ohlásit NA THAN,“ řekl velitel PAPERMOONU. „Už několik dní pracuje na koncepci pro Herreachy. Ale pochybuji, jestli to k něčemu bude. Aspoň však mám pocit, že jsme udělali vše, co je v lidských silách.“

„To znám,“ zabručel Whitcombe. „Přesně tohle říká Donder Pereirové. Doufám, že o sobě dá brzy vědět.“

Vysílačky se jí nemohly dopátrat. Ne odpovídala ani ona, ani její serun. Po dnech čekání už pomalu ztráceli naději.

„Třeba pátrá na vlastní pěst po stopách Polyamidu,“ uvažoval nahlas Boemer. „Měla by přece už dávno vědět, že po takové době...“

42

„Moment, Prette. Právě něco přichází. Jedna ze sond, které Donder nasadila na Trokanu, našla serun.“

Oba muži se na sebe upřeně zahleděli a potom se rozběhli k nejbližšímu hangáru.

Za půl hodiny už byli na místě nálezů. Bylo to nedaleko Hovveru v nepřehledném terénu. Zemětřesení rozhrýbalo sut', která serun částečně zasypala.

Roboti oblek vyhrabali.

„Ale to není Donder! vyhrkl Whitcombe.

V serunu byl nějaký Herreach nebo Herreaška. Mrtvé tělo. Ukázalo se, že pikosyn je z větší části vypnutý.

„Hledejte dál,“ obrátil se Prett Boemer na roboty. „Nemůže být nedaleko.“

Infračervené zaměřovače nenalezly nikde zbytky teploty nebo teplotní rozdíly v hornině.

Najednou si oba muži přáli, aby Donder byla daleko, odtud. V Hovveru nebo na cestě do Moondy. Jejich přání se však nesplnilo. Po hodině našli její mrtvolu.

×

□

×

Donder na ty dva Herreachy narazila krátce před nástupem noci. Na nebi zářily hvězdy Mléčné dráhy. Atmosféra Trokanu však odrážela i záři sopečných výbuchů.

Byli to muž a žena. Muž vlekl ženu na zádech, co chvíli se zastavoval a oddechoval.

Pozemšťanka k nim došla a otevře la si přilbu.

„Nelekejte se,“ řekl translátor. „Mám ochranný oděv. Proto vypadám tak podivně. Jmenuji se Donder Pereirová.“

Muž se napřímil. „Už jsme si na Pozemšťany zvykli. Co chceš?“

„Ta žena je raněná. Mohu jí pomoci...“

„To není třeba. Už tam brzy bude- 1-ne.“

„Kam jdete?“

„Na sever. Kummerog nás zavolal. Už velmi brzy na něj někde narazíme.“

Donder se sklonila nad ženou, která klesla na zem. Mezi hrudníkem a břichem měla ošklivá zranění. „Ne přežije dnešní noc, jestli jí někdo ne pomůže,“ prohlásila. „Chceš s sebou vláčet mrtvolu?“

„To ne. Když umře, půjdu sám.“ „Je to tvá žena?“

„Ano.“

„Mohu ji zachránit. Potom byste mohli jít dál spolu.“

„Už jdeme spolu,“ řekl muž, zvedl raněnou a pokračoval v cestě.

Donder šla za nimi dvě hodiny a počkala, až muž nebude moci únavou dál.

„Příliš si to znesnadňuješ, Herreachů. Přijmi mou pomoc. Dovol. abych se o ni postarala.“

„Nedotkneš se jí. Zavolal nás Kummerog. Jsme nedotknutelní.“

Donder se zamyslela. „Dobrá,“ řek la. „Já se tvé ženy nedotknu. Ale můj oblek ji vyléčí.“

Otevřela serun a vystoupila z něj.

„Dobře víš, že je to nezodpovědné,“ káral ji pikosyn.

Vypnula jej a zapojila pouze medicínské programy. Zručně navedla se- run do horizontální polohy vedle raněné. Úpějíci ženu obepnulo mírné antigravitační pole a opatrně ji pře neslo do obleku. Serun se uzavřel a medicínská jednotka začala analyzovat poranění.

„Oděv tvou ženu zachrání. Ne

zmeškáte Kummerogovo volání.“

Donder si Herreachovo mlčení vysvětlila špatně. Muž seděl v podřepu najednou se proti ní vymrštil. Zaregistrovala stín a reflexivně uskočila.

Herreach ji minul o pouhých pár centimetrů. Pěstí ji zasáhl do ramene a rozdrtil jí klíční kost. Vykřikla. Hmatla po náramkovém komunikátoru a zároveň se překulila na pravé, zdravé rameno.

„Nech toho!“ vykřikla. „Tvé ženě se nic nestane!“ Už litovala, že serun odložila.

Herreach se na ni vrhl znovu.

„Pozemšťané jsou slabí a pro tuto planetu se nehodí,“ zaslechla ještě.

Dostala další ránu a ztratila vědomí.

×

□

×

„To, co chceš udělat, je nezodpovědné!“

Cistolo Khan se upřeně zadíval na Reginalda Bulla.

„Vážně? Ale jinak se dál nedostaneme. Do té věci pod chrámem jsme taky vyřízli otvor. A teď bychom měli složit ruce do klína?“

„Je to zkrátka příliš nebezpečně,“ připojil se Alaska Saedelaere „Ta houba stejně jako chrám pochází z cizí a pokročilejší technologie. Nehalí se do žádného ochranného štítu jako vrtací hlava, to znamená, že její obranné systémy fungují jinak. Do Kummerogova chrámu jste nevnikli násilím.“

„To je fakt. Ale tam jsme aspoň našli nějakou cestu, jak se dostat do vnitř,“ namítl komisař Ligy. „Tady je to totální krach. Už se pokoušíme třicet hodin bez jakéhokoli výsledku. Vyzkoušeli jsme snad všechno. Zbývá nám tedy už jen tahle možnost.“

„Automatika nebo možná posádka. by to však mohly považovat za akt agrese, Cistolo.“

Khan se překvapeně otočil a spatřil Mylese Kantora.

„Od tebe jsem čekal větší podporu,“ postěžoval si. „Znáš nějaké východisko?“

„Trpělivost a připravenost ke komunikaci. Třeba tam uvnitř někdo spí.“

„Ten někdo je s vysokou pravděpodobností onen bůh, na kterého Herreachové čekají. Máme se k němu. plazit po kolenou?“

„Poslouží—li to míru, proč ne?“

„Veškerá úcta k tvému pacifismu.“

Mylesi, ale takhle se nedostaneme dál.

„To ne.“

Khan mlčel a chvíli usilovně přemýšlel. Potom se rozběhl k Perrymu Rhodanovi, který sáhl na náměstí už potřetí. Nesmrtelný ho nevnímal. Stál tam jako sloup a nepůsobil dojmem, že jejich debatu vnímal. Komisař po krčil rameny a vrátil se ke Kantorovi.

„Vaše návrhy mi připomínají historku o králíkovi a hadu,“ řekl nakonec. „Králík ztuhne a stane se snadnou kořistí. Ne, se mnou ne! Kdo nám říká, že nerozumí našim úmyslům? Já to risknu, Mylesi. Moji lidé se už nemůžou dočkat.“

„Jak myslíš. Nedoporučuji ti to. Počkejme ještě. Den, dva, i déle. Na Trokanu je zatím práce dost. Tvoji lidé se určitě nudit nebudou.“

Khan zavrčel a kývl na Drenderbauma, aby k němu přišel.

„Pro mě je to jasné,“ zabručel Drenderbaum. „Je to naše záležitost, ne posádka GILGAMESE, a rovněž ne Camelota. My si to v konečném důsledku zodpovíme, ať se stane cokoli.“

Khan se znovu otočil na Bullyho. Mylese a Alasku. „Slyšeli jste to. Dáte nám teď k dispozici vaše svářečky?“

„S upozorněním na možné důsledky. ano. Myles Kantor se Khanovi nepovídal do očí. „Jsi-li toho názoru, že se všechno má vyřídit rychle a během pár dní, pak prosím. Ale naše vědce vynech ze hry. Vysvětlí vám, jak se s těmi přístroji zachází.“

Tím byla pro něj celá věc vyřízena. Rozloučil se a poznamenal, že je nejvyšší čas odskočit si na Mimas.

×

□

×

Při návštěvě Kallie přicházel Myles na jiné myšlenky. Na Mimasu zapomínal na Trokan a veškeré problémy. Dotkl se ženy, chvíli setrval a potom dovolil Gobertu Grifaanovi, aby ho zase doprovodil k transmitteru. Tentokrát se však nenapojil na PAPER MOON, ale na svůj bungalov u Gošunského jezera. Mávl na lékaře, potom ho pole vyzářila na Zemi a vy stoupil ze své soukromé přípojky na chodbu.

, ,Nazdar, Mylesi,“ pozdravil ho servo. „Jak se vede?“

„Díky. Zalil jsi květiny na zahradě?“

„Ano. Musíš se na ně jít podívat.“ Na zahrádce obdivoval bílé a žluté chryzantémy. Vytvářely kruh kolem místa, kde metr pod zemí spočívala urna.

Vím, že se na mě díváš, mami,“ řekl. „Odkudsi spočíváš pohledem na této zahradě. Jistě víš i to, že Kaliu se daří relativně dobře.“

Vrátil se do domu a sešel do suterénu. Jako obvykle jej přivítalo pokojné tikání sbírky starožitných hodin. Zašel do svého bývalého dětského pokojíku a lehl si na postel.

Hodiny tloukly e stejném rytmu. Neřídil je žádný syntron. Fungovaly jedinečně podle rytmu svých strojů. Malý regulátor na zdi stejně jako velké stojací hodiny z devatenáctého sto letí po Kristu. Ani jednou nevyšly ze společného taktu od oné doby, kdy Poutníkovy hodiny přestaly bláznit Tikání Mylese uspávalo, probral se až za hodinu poplachem. .

Na chrámovém náměstí v Moondu došlo k výbuchu; hlásil mu servo.

Vyskočil na nohy. „Potřebuji transmitterové spojení na PAPER MOON.

×

□

×

O dvě hodiny později hlásili Khanovi lidé konec příprav. Kolem houby čekaly camelotské dezintegrátory. Osm tříčlenných družstev se seznámilo s jejich obsluhou.

„Dejte se do toho s maximální opatrností,“ nabádal je Khan. „Nasaďte jen minimum energie. Pokud nás někdo pozoruje. musí vědět, že to ne chceme zničit Seruny ať dál vysílají výzvy, aby bylo vidět, že máme mírumilovné úmysly. Začíná družstvo jedna.“

Družstvo jedna bylo na straně při lehlé oběma lodím. -Zaměřilo se na kus pláště při zemi. Na hladkém plášti houby se vytvořil ohnivý prstenec asi půl metru nad zemí a o průměru pěti metrů. Plameny se stabilizovaly v oslnivě bílou stěnu a zaútočily na stříbřitý kov.

„Energie konstantní,“ hlásil syntron. „povrchová analýza skončena. Zahajují minimální dezintegraci.“

Lehce to zasyčelo, hned nato se houba zahalila do tmavorudého svitu. Nad náměstím zaduněl hrom a po něm vyšlehl žlutý záblesk. Následovalo ticho a s ním denní světlo. Houba stála neporušena na svém místě. Ale její okolí se změnilo..

Družstvo u aktivního dezintegrátoru už neexistovalo. Kolem se válely jen zbytky serunů. Z přístroje zbyla kovová hromádka, která zvolna chladla.

Cistolo Khan se musel dvakrát po dívat, než pochopil, co se stalo. „Pro pána!“ vydechl. „Co to bylo?“

Bulla Saedelaere mlčeli. Rhodan se však k němu otočil a zlostně na něj pohlédl.

„Byla to odpověď na tvou hloupost, Khane. Houba se brání jakémukoli násilí.“

„Pekelný stroj.“ vyhrkl komisař „Ta věc je hrozbou pro celou soustavu.“ S úlevou konstatoval, že zbylým sedmi družstvům se nic nestalo. Tlaková vlna je pouze odhodila a díky serunům nebyli vědci zraněni. Z camelotské techniky však zbyl jenom šrot.

„Lehkomyslně jsi riskoval životy,“ obvinil jej Alaska „Můžeš si to zodpovědět?“

„Nemůžu; přiznal stísněně Cistolo Khan. „Ale nedalo se očekávat, že to bude reagovat tak nemilosrdně.“

„Zřejmě je to nějaký stroj, automatika.“

Cistolo Khan zavřel oči. Houba nejednala agresivně, ale bránila se proti útoku nebo proti tornu, co za útok považovala. Komisaři dunělo v hlavě. Měl pocit, jako by ho někdo mlátil do čela kladivem.

Smrt tří lidí... Byla zbytečná. Dalo se jí zabránit.

Když znovu otevřel oči, viděl, jak Perry Rhodan kráčí k houbě. Krátký mi, mechanickými kroky. Ruce měl při těle, připomínal loutku.

Reginald Bull a Alaska Saedelaere se probrali ze strnulosti a rozběhli se za ním. Khan rovněž vystartoval.

„Zastavte ho!“ křičel. „Nepotřebu ji důkaz, že to jde pouze mírumilovně. Houba třeba zásadně nedovoluje sebemenší dotyk. Perry, vrať se!“

Skoro nevnímal hlášení PAPER MOONU, že se Myles Kantor právě vrátil. Nařídil svému serunu, aby se připojil k Rhodanovi a v případě nutnosti zasáhl.

„Uvažujete mylně,“ prohlásil nahlas Perry. „Tentokrát nebezpečí neexistuje.“

Alaska s Bullem se k němu připojili a zabránili Khanovu zákroku.

„Nemá smysl se té věci dotýkat. Holýma rukama nic nezmůžeš, Perry.“

Rhodan se zastavil a pohlédl na Bullyho.

„Takhle ses na mě ještě nikdy ne podíval,“ řekl vážně Bully. „Prosím tě, nechod' dál.“

„Bojíte se o mě?“ Rhodan se chraplavě zasmál. „Mně se nic nestane.“

Odhodlaně kráčet dál a přátelé s ním drželi krok.

„V žádném případě tě nenecháme samotného,“ prohlašoval Alaska. „Ať se stane cokoli.“

„Nechceš dát ještě šanci vědcům?“ nadhodil Cistolo Khan.

Rhodan mu neodpověděl a komisař se zastavil.

Máš konečně pravdu, pomyslel si. Víc chyb už v téhle situaci nemůžu udělat. Ale jsem ten, kdo tady nese odpovědnost.

Perry Rhodan a jeho druzi došli k plášti honby. Khan viděl, jak Rhodan natáhl pravou ruku a konečky prstů se dotkl stříbřitého kovu.

Tu se část objektu zahalila mlhou a zakryla pohled na trojici.

„Pozor!“ vykřikl Khan.

Vyběhl a spatřil ty tři před sebou. Pronikli do houby. V plášti nebyl otvor, žádný transponder, nic. Rhodan, Bull a Saedelaere prostě jen tak difundovali skrz kov. Nezbylo po nich nic. Ani Alaskův paprskomet.

„Zůstaň stát, Cisi, řekl tichý, šetrný hlas, Zastavil se a otočil se k Mylesi Kantorovi, který k němu došel a uchopil jej za ruku. „Nemůžeš je vy vést. Musí se vrátit sami.“

Spolu se pak dívali na plášť. Na tom se rýsoval černý stín. Na zlomek vteřiny nabral pevnou konsistenci a vy padl z pláště houby. Na prašnou zem náměstí dopadlo jakési tělo a zůstalo ležet.

Khan vykřikl a rozběhl se k němu. Myšlenky mu uháněly o překot. Proč nezabránil tornu, aby se Rhodan do týkal houby? Posledních pár metrů váhal. Ona postava nebyl Rhodan. Ani Alaska nebo Bully.

Byl to mimozemšťan!

Před ním ležela cizí bytost, vysoká něco přes půldruha metru, skrčená a s černou, popraskanou kůží. V ramenou byla široká metr, měla kulatou hlavu, ústa beze rtů a plochý nos s třemi dírkami. Místo řady zubů bylo v pootevřených ústech vidět asi šest světležlutých tesáků. Jednu ruku měl velkou jako lopatu, na ní dva palce a dva prsty. Druhá zřejmě byla odstraněna velice žhavým předmětem. Řezná plocha byla hladká a nezajizvená. Tato cizí bytost měla nohy do O.

Cistolo Khan se tvora opatrně do tkl konečky prstů v rukavicích. „Potřebujeme mediroboty,“ zadrmolil a podíval se na Kantora. „Zvláštní výměna, co? Houba spolkně tři Pozemšťany a dá za to jednoho cizince. Co je zač ta houba? Vězení? Nebo směnárna?“

Blížili se už první mediroboti a začali vyšetřovat tělo. Paže a nohy bytosti se začaly pohybovat. Potom otevřela oči. Hleděl na ně pár naprosto bílých vodnatých očí. Ústa se lehce pohnula.

„Kumrnerog!“ zaslechli. Potom bytost opět ztratila vědomí.

× □ ×

K povinnostem Goherta Grifaana patřilo, že se v pravidelných intervalech informoval o stavu své stálé pacientky. Většinou se podíval na záznamy ze své kanceláře. Už dost ho trápilo, když se musel na Kaliu Nedrunovou dívat na hologramu.

Už léta měl s Mylesem Kantorem dohodnuto, že ho bude informovat, pouze kdyby došlo k nějaké zásadní změně.

Grifaan byl pevně přesvědčen o tom, že se tak nikdy nestane. Puls, dech a mozková činnost byly stále stejné. V prvních měsících a letech na Mimasu se v něm zrodilo podezření, že se jedná o vědomě vyvolané, možná dokonce samo kontrolované kóma. Teprve postupně dospěl k přesvědčení, že Kallia za svůj stav nemůže.

S Mylesem Kantorem si už na toto téma netroufal mluvit. Přijímal po zemského vědce u transponderu, do vedl ho k nádrži, pak zase zpět a po přál mu šťastný návrat.

Onoho rána 28. října 1288 NGL tiché pípnutí oznámilo, že se v nádrži cosi pohnulo. Současně se objevil hologram. Grifaan nebyl nějakou chvíli mocen pohybu. Potom vytřeštil oči na trojrozměrný obraz. Viděl Kaliu. Jak se na chvíli posadila a potom zase vyčerpaně klesla.

„Poplach!“ vykřikl. „Okamžitě dva medisystémy ke Kaliu Nedrunové.“

Málem převrátil křeslo. Pak mu cestu zatarasil stůl a chodba ke karanténě mu připadala neskonečně dlouhá.

Myles Kantor tu byl před necelou hodinou a půl.

Když dorazil na místo, medijednotky už byly v plné práci. Za chvíli měl první výsledky. Gobert Grifaa tomu nechtěl uvěřit. Chytil se za srdce a sklonil se nad nádrží.

Kallia zamžikala víčky.

„Slyšíš mě?“ zašeptal lékař a potom se zeptal hlasitěji.

Zaševelila rty.

„Je ve stavu mezi spánkem a bděním,“ vysvětloval syntron. „Kóma skončilo. Vrátilo se jí vědomí.“

Zvýšená mozková činnost a zrychlený dech mu dávaly za pravdu. Zrychlil se i puls a odpovídal hodnotám, které bývaly u Kallie Nedrunové normální.

„Díky,“ zabručel Grifaa. „Ihned budu informovat Mylese.“

Potřásl hlavou a vrátil se do pracovny. Dal se spojit s PAPERMOO NEM.

„Po sedmdesáti šesti letech,“ vydechl a čekal na spojení. Stále ještě tomu nemohl uvěřit.

× □ ×

Kummerog!

Nebýt tří lidských životů a zmizení Rhodana, Bulla a Saedelaereho, museli by se tomu smát. Takhle ale mlčeli.

Je ta bytost před nimi skutečně Kummerog? Anebo to jméno zná každý, kdo vypadne z této houby? Ať už tomu bylo jakkoli, houba měla nějaký vztah ke Kummerogovu stejně jako chrám, který stával na jejím místě.

Nejjednodušší řešení by teď bylo zavolat Presto Go a její upomínatele a ukázat jim ho. Jenže Herreachové nevěděli, jak vypadá bůh Kummerog, na kterého čekali desetitisíce let. Na víc byli ve stavu psychické lability, v němž se od nich dalo čekat cokoli, jenom ne reakci na bezvědomého a poraněného boha, který byl navíc ve srovnání s jejich těly spíš neduživce.

„Je mi jedno jak to je, ale máme zástavu za Rhodana, Bulla a Saedelaereho, konstatoval Cistolo Khan. Opět se mu vrátila duševní rovnováha. „Ten tvor je raněný a dost slabý. Někdo mu asi usekl ruku. Nemyslím si, že by teď bylo vhodné ho ukazovat Herreachům. Radši ho odvezeme z Trokanu.“

Myles Kantor přikývl. „Souhlasím. Co bys řekl Mimasu?“

„Přesně na něj myslím. Je dost daleko a tam máme všechny prostředky jak ho vyplatit. Třeba bude uznalý a pomůže nám dostat ty tři z houby.“ Vztekla se na ni podíval.

„Právě přišla zpráva z Mimasu,“ oznamovaly pikosyny. „Od Goberta Grifaa na. Kallia se probírá z kómatu.“

Myles Kantor sebou trhl. „Řekni to ještě jednou!“

„Je to tak!“ ozval se lékař a oznámil mu poslední vývoj situace. „Stalo se tak v devět třicet dva a čtrnáct sekund. Samozřejmě standardního času.“

Myles chvíli v duchu počítal. „To je přesně v tu dobu, kdy se Perry, Bully a Alaska dotkli pláště a zmizeli v houbě.“

„Myslíš, že to má nějakou souvislost?“ zeptal se Grifaan.

„Ale ovšem. Jinak by to byla velice podivná náhoda. Vráťím se na Mimas co nejrychleji. Brzy na shledanou.“

„Dobře. Zatím.“

Hyperspojení se přerušilo. Komisař a hlavní vědec se na sebe podívali:

„Takže Mimas,“ řekl Cistolo Khan. „Je-li tu nějaká souvislost, pak bych

tu bytost na Mimas nebral. I když na druhou stranu, co může udělat? Ale musíme být opatrní a počítat se vším.“ „Co chceš dělat?“

„Tvoji ženu přeložíme do izolace a dáme ji střežit desítkou bojových robotů. Jeden nikdy neví. Třeba je Kal- ha pro tuhle bytost neodolatelně přitažlivá.“

Myles svěsil hlavu. „Radši na to ani nemyslím. Půjdu.“ Prudce se otočil a vrátil se k PAPERMOONU.

Cistolo Khan ukázal na nehybné tělo v prachu. „Nasad'te mu Poutové pole a potom s ním na Mimas.“

Když vědci a roboti odešli, komisař ještě nehybně stál na chrámovém náměstí. Vítr vířil prach a změnil náměstí v centru Moondy během několika málo okamžiků v rozbouřenou poušť, v níž nebyla možná žádná orientace.

První smršť z polární oblasti dorazila na trokanský rovník.

Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli způsobem, nad nímž ostatním zůstává rozum stát. Co tři pozemští nositelé aktivátorů zažijí je obsahem dalšího svazku, který se bude jmenovat

Arzenál moci.